

Lackfi János

VÁLOGATOTT VERSEK
(1990-2010)

Szerkesztette:
Ijjas Tamás

TARTALOM

MAGAM (1992)

MIKOR
A BÁNYATÓNÁL
OBLOMOV
IDEGEN
BENYOMÁSOK
TAVASSZAL
ESTI HANGULAT
SÁROS TÉL
SZÉGYEN
NAPPAL

ILLESZTÉKEK (1997)

KÉT ANGYAL
SZEMEK
RÉTEGZŐDÉS
ÉTKEZÉS
BETÖRŐ
SZENVEDÉLY
HOGY FÁJJON
A MOZDULATOK LEGYEZŐI
MIELŐTT
A LOMB
A VILLAMOSBAN SZELLEMKÉPEK

HOSSZÚ ÖLTÉSEKKEL (1999)

CIVILIZÁCIÓ
FENN
VADVÍZ BOMLÓ VILÁGAI
DAL MAURICE MAETERLINCKNEK
A MÚLT
VÖLGYBEN
NEHÉZKEDÉS
ÁTVÁLTOZÁS
MÉRGEZŐ
A MEGFOGHATATLAN

ÖT SEB (2000)

SZENT MARGIT LEGENDÁJA

ELKÉPZELHETŐ (2001)

BŰVÉSZNEK LENNI
JOGOS ÖNVÉDELEM
A HELYHEZKÖTÉSÉRŐL GEORGES PERROSNAK
MAZSOLA-RAJZÁS
SVÉDÜL
ÉJ-HONA
EGÉSZEN HIHETŐEN
NYŰGÖS IMÁDSÁG
KÉT KÖNYÖK
BÁJOS BAGATELL
CSAK

HÓFOGÓK (2003)

LAVINA-DAL
RÉSZLETEZÉS
A MEGHALÁS MŰVÉSZETE

NEM SZABAD VERSEK
LOVÁRA HAJLÓ KATONA
OLASZ MOZI
TANULSÁGOK
ABSZOLÚT ÍZLELÉS
SZEMCSE
TORONY IRÁNT
KÖRMÖNFONT MADRIGÁL
DOKU
NAGYMAMA ÜZEN
VALAMIT MINDENKI CSINÁL

HÓVESZTESÉG (2007)

MAGAM MAGAM
HÓVESZTÉS
GUBÓBAN
EGYRE
VÁGY TÜRELEMRE
FOGYÓ
CIKLÁMEN VÉR
BUBORÉK-SÚLY
DOKIROKI
BILLENTYŰK
SZINTEK
ÉGIG ÉR FEL
ERŐSZAK

ÉLŐ HAL (2011)

SZAKADATLAN
KERTHELYISÉG
IDŐELTOLÓDÁS
KISHIBÁK
LYUK A FOGAMON
FELSZÍNEN
FELSŐ VILÁG
UKRÁN CSAP
EGYETLEN PÖTTY
HOLTAK A MOSÓGÉPBEN
KIRÁLYI VAD
BUROKBAN
GRAFFITI
A KÉZ ÖT UJJA
UTCAZENE
A RÉVÉSZ
HÁROM PLÁZAETÜD
ÉRINTKEZÉSI PONTOK
ÖRÖK
LACKFI JÁNOS, A KOMPUTER ELSŐ
SAJÁT KÖLCSÖNKÖLTEMÉNYE
VERS A MADÁRSÁGRÓL
CSIKI-CSUKI
ODA-VISSZA
VÉLETLEN
ÖKOBALLADA A PULYKÁKRÓL
MAGÁN
A PUSZTÍTÁS DICSÉRETE
ISTENI DILEMMA

MAGAM (1992)

MIKOR

Mikor már olyan
sokan vannak szobámban
hogy nem fér el az íróasztal
hogy össze kell hajtanom
egy sarokba támasztott
száradó esernyőt
Mondom, mikor már összegyűltek
megtanítom őket mindenre
hogyan kell ébredni, elaludni
és undok hússal, főzelékkel
naponta fenntartani magunk
S mikor már odaadtam csodálkozni
nekik egyenként a tárgyakat
elmondom a legvégső törvényt
hogy az alma igen
az almafa pedig nem ehető
megkeresem a hátsó ajtót
s világító, vörös téglák között
a tűzlépcsőn leballagok

A BÁNYATÓNÁL

Rozsdás darálót cipelnek a hangyák
Erejüket benőtte a fű
A halál vaku-ablakát
Madarak csőre töri be
A karmoló gyom lassan
Iszapba húzza a Napot
Pattogzó arcú csavargó ballag
Kinek testében hiába feszül a rugó
Foga alatt homokszemek ropognak

A jól működő emberek szaga ide nem ér
Megfordítják a párnát, és tovább alszanak.

OBLOMOV

A kályha előtti fullasztó
medvebőr-nehéz pihenés
Az ötágú kézfej szétterpesztett
homályos ujjaival
A lélegzet szabdalta füstszalagok
lassan növvő hajunk, körmeink

Ha leteszünk a kint fénylő cipőkről
az előszoba-hideg kabátokról
– ez marad

IDEGEN

Néha idegent keresek a házban
nincs kutyám
s a kert ugyan sustoroghat
ha egy hamutartóban megtalálnám
levágott körmeit
vagy lába melegét
egy levetett cipőben
de úgy látszik mégiscsak idegenül
mászkál a szobákban
ha nem talál otthon

BENYOMÁSOK

Benyomások hánykódó kompján
járok parttól partig
nemléttől nemlétig

Olyan világba jöttem
hol arany hegedűtokkal hóna alatt
járkált a reggel
a fák ásítva nyújtóztatták görcseiket
Bordáim létráján fel és alá mászott a napfény

Szerettem nyelni a tejszínhabot
és rágni a fűszálakat
utánanézni a mellettem elhaladó
gömbölyödő almafáknak

Tétova ujjal tapogattam
a zongora töredezett, fehér
elefántcsont körmeit
hangja illatos volt és kopott
sokakat végigszolgált már előttem

Ha átmentem a szobán
mindig akadt kezem ügyébe egy alma
csak egyet-kettőt haraptam belőle
Már mint gyerek
mindent hamar félbehagytam

Így éltem csíkos és dagadt
macskák között, az udvaron
mint aki törött üvegtáblákon lépked
végighaladt az idő

Testemen
futkároztak az izmok pókjai
erősödtem amint egyenként
vállamra hágtak a napok

Kitévedtem a kapun
és mintha cserepes virágok
kíváncsi fejek nőttek az ablakokban
s én végigvonaglottam
a rosszul csiszolt üvegen

Állandó ellenszélben haladtam
hajam csattogott
fülem végleg kivörösödött
hangomban biztos kézzel
dobolt az izgalom

A hosszú hajúak
kicsik voltak kegyetlenek
vagy én voltam velük kegyetlen
a kegyetlenséget mint könnyű labdát
dobálgattuk egymásnak

Egyikkel együtt sírtam míg egészen
békanyálas nem lett az iskolapad
egy másiknak pedig majd harminc levelet írtam
aztán elfelejtettem

Ha elhagytak vagy én hagytam el őket
utána mindig csodálkoztam
hogyan lehet a világon az, akit én már
nem tartok számon

De mostanra rájöttem
hogyan semmin se kell
és nem is tudok csodálkozni

Hisz létezni csak
azért a másodpercmutatóért érdemes
melyet meglelhetsz füvek és virágok
fák és bokrok gyökereiben
és amely nem pihen
körben elszórja az időt
és termékenyvé teszi a világot

Azóta találkozhatasz velem árokpartokon
együtt mászom a tarka bogarakkal
sarjadok és szétszórom magvaim
mint a pitypang

A kerítés árnya alá
mint vékony fekete kartonpapír
egy macska árnya csúszik
utolsó, kékes virágait bontja a kémény

A nap
végigszalad
a kulcson
amint beteszem a zárba
a szoba sarkában
letámasztott vándorbot a homály

Azt hiszem, ez az ágy
régebben az enyém volt
Lefekszem, várom, hogy egy kéz
megigazítsa fejem alatt a párnát
testemen a takarót

TAVASSZAL

Mikor tavasszal újra
kimész a nyaralóba
s a tárt ablakokon, ajtókon
áthúzatod az éledő
levegőt, elkövetkezik
a bennragadt napok halála
Egyetlen fuvallat rántja semmivé
a hőtörlesztők látványát
az ablaküvegen
A falak négyszögletű
egymáshozragadt tükrei
szétváltnak
közéjük furakszik
türelmetlen tested
S ahogy ott állsz, diadalmas
levegő-szalagokkal lobogózva
S míg lengnek ruháid
marad benned egy
véráram-kerülte hely
edények egymásba ömlő
némasága

ESTI HANGULAT

Egy nemlétező Gulácsy-kép alá

A félig nyitott szekrényekből
Előbújik a tarka moly
Az asztalon fémszobrok állnak
Vattával telt minden zugoly

Kék utcára nyílik az ablak
A lépések nem ütnek zajt
Egy imént lopott fiákerrel
Az álom éppen erre hajt

SÁROS TÉL

A kerékről a sár most
olyan hígan pereg
Akár disznóöléskor
a megmosott belek

Utálatos egy tél ez
ápolatlan szakáll
Járnak benne az ujjak
az undor benne jár

SZÉGYEN

A megtörténtek csiganyomát
egyre látni még mögöttem
Hiába borotválom
kiserkedő szégyenemet
Morzsolgatom e sivatagi
homokot
a kísértések nem szűnnek
utcán könyvtárban villamoson
Szerencse, hogy legalább
az a kis lendület
hiányzik belőlem
mely beteljesíthetné
a kínálókozó lehetőségeket
Nevezzük ezt a hiányt
jóérzésnek?
De már ez a beleegyező
tunyaság
ahogy elnyújtózom
az álnefelejcek között
Minden nap másik
ingem nyakán
hagyok fekete csíkot
Nem is tudom hogyan
lehetne jobban
... az ismert példák
nem csábítanak

NAPPAL

Vak, fehérfoltos vadgesztenyék
Cseresznyefákon vastag gyanta
Pörög a pirosküllős kerék
Nó a bogár s elhull nyaranta

Kötéllé foszlott pálcavégek
Sárból nagy kalácsok dagadnak
Csendes vágyak, mik bennem élnek
Háttal ülni, s hogy békén hagynak

Bár tudnám, hogy neked is elég
Ennyi és hogy nem hagysz magamra
Pörög a pirosküllős kerék
Nó a bogár s elhull nyaranta

ILLESZTÉKEK (1997)

KÉT ANGYAL

Két angyal lebegett szobámban
egy színes és egy fekete-fehér.
Nagyjából egyszerre hulltak le, engedett
az idő átlátszó celluxa.
Tudom, hogy itt vannak,
egy magasabb, egy mélyebb,
írásztal mögötti létezésben.

SZEMEK

Amit a bal szem lát
s amit a jobb
sehogysem illik össze
két zsákmány szaladgál
egy távcső karikáiban
hol összeáll hol szétcsúszik
a két kép amint valaki
a fáradtságot állítgatja benned

RÉTEGZÖDÉS

Léptek, mozdulatok
iszapja ülepszik
sűrűség szerint
új és új rétegekben.
Az első égre nézők
tekintetétől szálkás.
A második madarak
röptétől szénsavas.
És legfelül a hab,
s a napfogyatkozás:
eltévedt sas,
korsóba esett légy.

ÉTKEZÉS

A kanál nyüzsgő
tócsákat szakít ki
a zöldes lápvilágból

Olykor kés éle tár fel
többé-kevésbé engedelmes
sziklarétegeket
És nem szűnik
a villa szárnyas röpte
porcelántól fogzománcig
hol könnyebb, hol dúsabb a teher
A szőlőfürt a tálon csupa mozgás
áttetsző szemekkel
labdázik időtlenül

BETÖRŐ

Ím, testembe betörtem.
Még amikor nekiláttam,
hajtúvel csendbe matattam,
homlokom izzadt, hátam,
gombostű hegye, álkulcs
karcolta hiába a zárat,
pántja, lakatja leverve,
vasrúddal ütöttem a fáradt
fémet, feszegettem, ó, mit
bántam, bárki felébred
Lám, idebenn vagyok immár,
csukamáj-olajos sötétet
nyelvén, hátha nővök még,
kutatom, hol az érték,
amelyet magammal szőnyeg-
batyuvá kötve vihetnék...

SZENVEDÉLY

belülről más az alkohol
majd palackba kuporodol
megnő szájad orrod szemed
libikóka vagy hintaló
de máris hánykódó hajó
s te áthajolsz a szégyened
korlátján tengeribeteg

HOGY FÁJJON

Kereszt alakban bemetszeni,
mint kígyó-marta sebet,
hogy összeránduljak az élő fájdalomtól,

hogy ne legyen ez az érzéstelen
té s tova lépés
aszfaltnyi macskatalpon,
hogy ne járjon minden puhán, síneken,
és a tompa
fejfájás acélhálója
szorítsa mind jobban a fejem.
Ki kéne venni
részem a fájdalomból
s én még a szatyrot is
sápadtan leteszem
ha vágja a kezem.

A MOZDULATOK LEGYEZŐI

a mozdulatok legyezői nyílnak
egy karlendítés hét- vagy nyolckarú
és százlábúnak lába annyi nincsen
mint lassításban embernek ha rúg
és elkenődik mint vajaskenyéren
a fejed hogyha lassan mozgatod
ezer szem száj és orr marad utánad
a levegőben: ezer magzatod
és mozdulatoktól kásás a tér mely
beillesztgeti minden gesztusod
egy öntőforma ősi börtönébe:
ezt valaki már rég kivájta ott
mert – levedlett bőrt levetett ruhákat –
te is másnak a létét koptatod
s ha lehajolsz már felegyenesedvén
más megy tovább és téged otthagyt

MIELŐTT

Mielőtt elítélném
felfüggesztem magam
Az ujjaim kampójára akasztott
táska súlyát nem érzem
Csuklómra mint egy karperec
mandzsetta tapad
Átmérőjét szélesre tárva
függ gyűrűm ég és föld között
Cipóm akárha
újságpapírral tömve
Kalapom gazdájára vár
türelmesen egy fogas tetején
És degeszre dudált
kesztyűm csak puszta forma

Télikabátom ásító belsejébe
szorult vergődik most faltól falig
egy önnön visszhangzó
hangjától kábult denevér

A LOMB

A lomb, a lombozatnak ezernyi serpenyője,
ezernyi domborított bársony levél-ülőke
ezerféle üleppel telepszik rá a szellő,
ki pohos itt, ki vézna, s mily gömbölyű e sellő,
van, ki izeg-mozog, mert azt a koncerten így kell,
van, ki előredőlve padba vés nagy betűkkel,
van, aki üli súllyal, mint tette életében,
s habár remeg, de meg nem szabadul a levél, nem,
emez emészt, a kávé, sörét vagy napilapját,
amaz dohányzik éppen, amíg a fát kirakják,
olyik csak félfenékkel ül, széke félrebillen,
tán a tartózkodása hozta, majd vitte innen,
más lovagolva ül meg, mert az olyan diákos,
más hintázik, akár a hintaszékben, hisz álmos,
megint más ringatózik, a székét hátradönti,
és hátrabukfencezve a semmi mélyén köt ki,
mást mér mindenkinek, jár fel-le, fel-le a mérleg
serpenyői csapódnak, akár a moziszékek

A VILLAMOSBAN SZELLEMKÉPEK

a villamosban szellemképek laknak
foncsorai a rétegelt ablaknak
a kapaszkodóhoz egyszerre nyúlnak
a valaha ott kapaszkodott ujjak
ez orrot fúj, szívja orrát a másik
nyelv keresi a reggeli morzsáit
egyik rágja, másik nyálazza ajkát
tükrébe néz, hol egy harmadikat lát
ki tapogatja arcán a borostát
vagy pattanás dühíti, s jól borotvált
elrendezik a ballonjuk esését
sematikusra (domborzati térkép)
a kalapok, táskák, kabát-szegélyek
összeborulnak és egymásbaérnek
a linópadlón augiászi hordalék,
amellyel a sok talp telehordta
s már átnyúlkálnak az időn, vakarják
a más fülét, igazítják a karját
mint inkekét szokás, hosszú körömmel

sértik fel a régi arcot, köszönj el
a bácsitól, ki tegnapelőtt ült itt
szájból szájba lehellik a kisüstit
behajlítják a más térdét, s ha itten
láb lábra hág, öt száj egyszerre szisszen
módszeresen szemüveget cserélnek
mindegyikük a más szemével réved
és udvariasságot félretéve
bámulnak az idegenek könyvébe
testrészt testrésszel itt egymásba tűnik:
s böngészhetik a megálló betűit
s az itt lévőkhöz bár mind leszállhat
a felszállók tömött kocsi talátnak

HOSSZÚ ÖLTÉSEKKEL (1999)

CIVILIZÁCIÓ

Füvekkel színezett
meleg vizet iszunk
Mintás színes papírt
ragasztunk falainkra
Minden este édeskés péppel
mossuk le ínyünkről
az ízeket
Az autóutak kétoldalán
berúgott indiánokként
dülöngél a természet

FENN

Fenn a fák tetején
hóhalmok hevernek,
ezer kezük leér,
fehér kezük ernyed.

Földről felgomolyog
a csatornák gőze,
rácsos fogsoron át
száll a levegőbe.

Az utcán, udvaron
fagy lép a nyomokban,
lába súlyosodik,
jég ijedten roppan.

Az utcalámpa most
izzad sűrű csöppet,
mely sisteregve hull,
lenn a hóba töpped.

Egy-egy ág enged a
beomló erőknél,
kevés hűvös pora
magasból aláleng,

rajtam deres kalap,
lépkedek a téiben,
rengő párákkal a
helyem elcserélem.

VADVÍZ BOMLÓ VILÁGAI

Csapatban lenn az ikra ül,
s a mozgó testet hangtalan
csak egy-két késpengényi hal
fájdalma metszi legbelül.

Félig rothad, félig meg él,
forgatja alig érthető,
és mélyről felrémlő erő:
ráng egy vászon-durva levél.

Lassan, remegve gyújtsz gyufát,
a lángját markodba fogod,
míg nyögnek ólomlombu fák,
s egyre mélyebb a lábnyomod.

DAL MAURICE MAETERLINCKNEK

A föld alatt ketten utaznak,
sikongó folyosókon, mélyen,
és a férfi kezében alma,
s a lánynak kés van a kezében.

A folyosókat beutazzák
bársonyülésen ülve, félek,
hogy négyfelé nyitják az almát,
és előmásznak majd a férgek.

A MÚLT

A múlt maró szivarködében,
Félig álomban, félig ébren,
Hol minden forma veszteség,
A képek, mint a régi érmek,
Villognak, bár ma mit sem érnek,
Mind messze már vagy messze még.

Papírzacskó zörög kezében:
Kihültek már a gesztenyék.

VÖLGYBEN

Tülevelek árnyalta háló
fogja fel a fenyők tömegét
Néhol, hangos csurgó alatt
a part öblének foglyaként
kering körbe egy buborék

És most, akár mosdás után,
arcod az áramlás hideg,
tisztá vásznába temeted,
mely a víz felől leng ide
És nincs már rög a talp alatt
sem görcsös, sima gyökerek,
sem sár, sem súlyod nem maraszt,
az úton mégis megmaradsz
Majd körbeállnak házfalak,
holdfény metszette poharad
s benne a víz kristályait,
válladon reccsen a ruha,
s reccsen vállad az ing alatt
Látod az olajkályha felett
még imbolyogni lelkedet

NEHÉZKEDÉS

Teljes súlyával
talpamra nehezedik a föld
és hátamnak dől a fal
a hamutartó elnyomott
cigaretámhoz dörgölőzik

ÁTVÁLTOZÁS

A szélcsend összefogja hajad
kendőt borít rá
a csomóval
állad alatt bogozgat

Talán valahová most
visszataláltál a kulcsok
a zárban hízelkedve
forгатják nyelvüket
Talán csak visszajöttél
e testbe, valamit
az ablakpárkányon
felejtettél – valami a
szemedbe ment és
nem sikerült
máig se kihunyorogni

Van-e ilyen visszatalálás
vagy azóta mindent
megkeseredett édességeidet
bemászták végleg a hangyák

MÉRGEZŐ

Kiskorától fogva szerette
az épp csak fellobbant gyufák szagát,
mohón szívta be, tágult orrlíkákkal,
s el is fújta rögtön, a lángolás
következő, szokvány pillanatára
nem volt már kíváncsi,
az olaj vagy méz simaságával tekergő
filigrán füstszálakat is szerette
s a gyufa szenesedését,
nyakának vékonyulását,
mielőtt a szivacsosra égett,
törekeny fejhez ér
Múltkor valaki azt mondta neki
hogy a frissen lobbant gyufa
illata mérgező

A MEGFOGHATATLAN

Szemed sarkában a vakfolt
rejt, hiába
kapkodod utána fejed
Ha a lépcső tetején
még egy fokra
számítasz, és előrebúpsz
Vagy ha arcod elé
kapod a kezed
de nem csapódik
a szemedbe ág
Ha a csöndet mint kagylót
szorítod füledhez
kivárva, míg
vonalat ad
Leszakadt gomb és
kibomlott cipőfűző
Kréta, mely
súrlódva ír a táblán
de időnként velőig csikorog

ÖT SEB (2000)

SZENT MARGIT LEGENDÁJA

Mire a forró felmosó-
mosogató- vagy fürdővízzel
az udvar végébe érek
kékes szitakötő-szárnyak
villannak át a dézsa tükrén
A szigeti fagy
halk reccsenéssel
engedi útjára
a kiömlő vizet

*

Férfi nem látta
derekamon
szederjes lyukak sorakoznak
mindben a fájdalom
apró vas-csírája
növekszik
egyenként illesztem
helyükre őket

*

Térdem és könyököm táján
elérzéstelenednek
az arcraboruláskor szerzett
duzzanatok
Saru helyett
ilyen talpakon
lábunkba oltott
szőnyegen kellene járni

*

Kémények tudómélyről
fuldokló füstje
csapja kormát a
szemcsés hóra
Kerékről perdülő
vékonybeszédű sár
tolvaj állatok
árnyai lábnyomai alól
lassanként áttetszenek
a hullott ágak levelek

*

Fatörzsekből fürge ifjak
harisnyásan cipellősen
énelébe kiugráltak

Volt szobámban van egy frigyláda
vaspántjai alatt a fája
szépen faragva érezve
hajoljatok ti ifjak
vissza az érzetbe

*

Üvegesedő
ujjaim a koratavaszi
vízben
ruhát öblögetek
Pereg
a buborékok soha
véget nem érő olvasója

*

Átlényegülnek a fák
a vézna ízületeket
elrejt a lobbanó levélzet
A rajtunk dagadozó
bő vászonöltözetből is
mintha már
hiányozna a testünk

*

Az arcomon végigcsorduló
köpések
régii nagy sírásokat
idéznek
mostanában a sírás
nyújtotta megkönnyebbülés
nélkül
is
egyre
könnyebb
vagyok

*

Padló márványkockái
öröklét metszetei
Idő sodrában elmosódó
ökörnyál-darabkák
Óriás ásvány-testű fa
lassan áramló érzete
néhol gyaluforgácsként
tengeri csigákká pöndörödik

*

Miféle szándékok
titkos sakkjátszmája
zajlik itt
hétről hétre

Térden csúszva
mosom fel az imádkozók
láthatatlan lábnyomait

*

Akármilyen szorosan
zárom össze kezem
a két tenyér közt bennreked
egy levegő-buborék
Imádság közben mintha hó
feszülne az üregben
égető-fagylaló
Ha sikerülne beszívni
azt és csak azt
a kortynyi levegőt
sosem kellene
többé lélegeznem

*

Ha az eső már
nagy bocskorcsattogással
ugrándozik
az udvar kövén
kiszaladok
tág marokkal
a kövér szemű kibomló
fürtöket szüretelem

*

Törekvés és válogatás
nélkül magostul
átlátszó köhöggtető
maghéjastul és
szárástul eszem
a savanyú almát

*

Imáim egyre sűrűbb
szövésű rostáján
mint gabonát vagy híg sarat
szűröm a gondolatokat
bár kimerhetetlen
az áramló anyag
A pelyva szertefelhőz
az iszap átcsorog
mit megtisztogattam visszaöntöm
horgász apróhalat

*

Ma ébredéskor
könnyű köpenyben
töprengő gerincű
madárvállcsontú
valaki állt szobámban
háttal nekem
Elbillentett fejjel az
ablakon nézett kifelé
széttárta karjait
az ablakkeretben
megfogódzkodott
ruhája kiürült
a kapaszkodó mozdulatban
azóta ott lóg a függöny

*

Mint a gyermekkori
nagy hintázások után
vagy ha ültömből
hirtelen kelek fel
rámtör a megfoghatatlan
rábízom magam
a vasmarkú szédületre

*

A viszketős gyapjútakaró
alatt még hallom
a körtefa kinn
sokáig matat a sötétben
körtéit el-elejt
zizegve
tapogatózik utánuk a fűben

*

A derengő marhahólyagon át
ág-mintás
levél-mintás napfény
szüremlik a falra

*

Naponta újra fogamzik
óráról órára
kristályosodik a lét

*

Az állandóan változó
forrásában egy
ábrázolás szemlélete
közel visz hozzá
mintha lehúynám a szemem

*

Bosszantóim egyike tiltott
tárgyat tükröt tartott
elém ma
Mindig szerettem volna
ilyen egyénületlen arcot
mintha elmosódva
az idő fölé hajolna

ELKÉPZELHETŐ (2001)

BŰVÉSZNEK LENNI

Bűvészek lenni szórakoztató
ha hazamegy s rögtön ledobja
aktatáskáját, tarka kendő
lesz belőle, mely könnyű füstként
elenyészik, nem dobban földre
kézelőjéből jó tucatnyi
tojást szed elő, megebédél
és kezéből a szürke újság
postagalambként tovaröppen
ha akar, még a mennyezetre
is lefekhet, hogy ott aludjék
és kipihenten ébred reggel
szájából égő villanykörték
potyognak, hogyha nagyot ásít
De bűvészek lenni néha terhes,
hogyha felteszi a kalapját,
biztos, hogy a fejére hullik
belőle egy nyúl vagy egy macska,
a szőlő fürtje szerteporlik
porcukorként, ha odamarkol,
ha orrot fújna, óra kattog
kezében zsebkendő helyett
Megtéhetne száz bolondságot,
s nem tesz egyet sem: hivatása
áldozata, Midász királyként,
fásultan termeli a csodát

JOGOS ÖNVÉDELEM

O. J.-motívum

Tizenkét évig tanultam
hogyan kell legyőzni valakit
melyek az érzékeny testtájak
rögtön megroggyanó inak
hol vándorol épp a tagokban a súlypont
rejtőzködő golyóbisa
mégsem vittem többre
barátságos küzdelemnél hencegésnél
bárki büntetlenül megüthet
(ki úgy gondolja vegye biztatásnak)
záróizmom zsákszája összerándul
gyomrom egy cérnaszálon fel-le ráng
körmömig remegek nevemet se tudnám

hibátlanul leírni olyankor
nem jó vagyok csak tehetetlen
nem akarom eléggé mások vesztét
a sajátomtól nem tartok eléggé
míg aprítanak nyiszlett vagányok
egy mágneslemez pillanatra pontosan
rögzíti az ellenfelek hibáit
s az összes lehetséges pontos reakciót
együtt minden paraméter:
a mozdulat iránya ritmus erőbefektetés
tehetném tán de tenni nem tudom
nyilvánvaló hát hogy nem is tehetném
így foszlik elméletté beidegzett gyakorlat
mi több még tetszik is titokban
hogy megaláznak
hogy besározódom

A HELYHEZKÖTÉSÉRŐL GEORGES PERROSNAK

Az ittből szólok át az ottba
neked ki hallgatsz zsugorodva
s miután annyi dombra
tetted Bretagne-ban lábadat
az egyik ráunt
fogta magát és téged eltakart
nem tudom tudod-e nálunk
mit jelent hogy laposság
hogy lábaink a végenincs tarlót tapossák
s a kifacsart és összegyűrt kukoricaszárak
s csak dönti valaki a kékfestő-tálat
s hogy fejedet boglyába fúrnád
legyen az urnád
s mint ki áttörte magát a föld túloldalára
széna-bajszot pöködsz hajadat rázva
boldogan hogy mégsem a túloldalon vagy
hisz csak itt lehet itt van odvad
csak itt pirulhat így a fény-aszalta
testen az almabőr s hátadra olvad
a nap gomolya-sajtja
kozma-politika a többi
(az ürgét nagy garral kiönti)
látod csak ilyen ironizálva
lehet szólni az ökölnyi húsdarabba
szorult dolgokról melyektől száraz
szem és torok
remélem érted mire gondolok

MAZSOLA-RAJZÁS

A lakás bármely eldugott zugában
lelhetünk mazsolát.

Ha a papucs talpára ragadt
valami, s biztos nem rajzszegbe léptünk,
mert nem fémesen koccan, hanem
puhán tapad a küszöbön, nos,
ekkor már biztos, hogy apró lepénnyé
lapult mazsolával van dolgunk.

Ez még megesik, gondolom, mással is,
de – nem mintha szerény háztartásunk
fényét, kívánnám emelni –
ha nálunk az ember apró puklit tapint
a viaszosvászon abrosz alatt, ha egy bútort
eltol a faltól, ha egy légy-féle sötét
foltot vesz észre az ágyterítőn, ha egy
fiók sarkából kikotorná a hajszálak-porcicák-
szotyolahéj-gemkapocs alkotta elegyet,
ha elővesz egy frissen vasalt babaruhát:
biztos, hogy egy vagy több szem mazsolára
bukkan.

Újabban egy könyvet nem lehet úgy kinyitni,
hogy egy fonnyadt, szétterült, szemtelen mazsola-arc
ne nézzen ránk. Előbb-utóbb ott úszik a leves
tetején, elbújik a vegyeszöldség tarka
szín-keverékébe is némelyik, nemrég napi
postám bontogatva egy levélből is
mi más hullott volna ki, lassan azon csodálkoznék,
ha eltűnnének.

Múltkor a kádban fürdő feleségemre
kezdték ki tudja, honnan potyogni, szemerkélni,
majd egyre nagyobb tömegben zuhogni,
mint mikor a fürtről szüretelt aszú szemeket
öntik kosárból. Mint megannyi apró heg,
borították el víz-harmatos bőrét, alig látszott
ki alóluk.

Én, aki nem vagyok nagy mazsola-fogyasztó,
egyéb esetekben a gyerekekre hagyom
a csipegetést, most, mondjam-e, magam ettem
le az időnként megborzongó testről a több kilónyi,
ragacsos-fűszeres mazsola-rengeteget.

SVÉDÜL

Meztelenül ülök és olvasok
kókadt vagyok dermeszt az est-viasz
de hirtelen elszégyellem magam
mert mint egy ablak tárva-nyitva a könyv

s egy lány írta a tetejébe még
az a szerencse gondolom gatya
után nézve így lefekvés előtt
hogyan svédül írták azt a könyvet és
svédül bizony egy kukkot sem tudok
így van esély hogy ki a könyvből kinéz
nem érti magyar meztelenségemet

ÉJ-HONA

Virrasztó lámpa világít csak meg szögletnyi geometriát
Feleségem gyermekeim alusznak
Amikor minden nyugszik felhagyhatok-e
a Mindenről való beszéddel?
Az utcán egy-egy autó tolja maga előtt a fény-taligát
fáradt kubikosként
Sűrített paradicsom-konzerv a lakás akár ki se bontsuk
Nyugszanak ők megannyi kulcs becsukatlan zárban
Mi forog ilyenkor a minden érintést levedlett
levegős kulcs-fejekben?
Lejátszható e kotta az éj klarinétján?
Körbeforgó gyékény-szövetnek bújkáló szálaiban most
szalmaszökén jár-kelet a Nap hiánya
Aggódom ki ne nyíljon a hűtőszekrény valahogy borsó-
atomok
Ránk ne eresszék szorosan begombolt hidegük
Messziről az elmosott poharaknak
elmosódott harangszava közelít
Jaj jó a világ ilyen rövidre zárva jó a kávé-üledék-izü víz is
Bár méz kusza szála rajzolná tovább a pillanatok csigáit
Bár célirányos várakozásban telne a perc mint
az a három és fél míg megfő a tojás kiázik a filter
Úgy öntöm vödörből az időt mint öblítővizet szokás
csupa flitter az udvar
Uram én a palack mélyén kuporgó
Uram én az időzített koponyájú
Uram én a mintás legyezőként széttárt lélek
Érzéstelenítve ülök itt asztalodon
Oly édes a műtét!

EGÉSZEN HIHETŐEN

Kezemet kicsípi a fagy
kesztyűmet odaadtam fiannak
iskolába menet
mert otthon hagyta sajátját
indulás előtt szennybe tettem

trikót alsót gombócba gyúrt zoknit
(el ne vesszen a párja)
visszafelé kávé ittam a boltban
befizettem a postán a havi részletet
leadtam kivizsgáltatni a székletet
menetközben kólával pizzával unikummal
kúráltam tegnapról maradt fejfájásomat
vettem levesbe való pulykanyakat
egyedül a homeopátiás bogyókért
nem mentem el a gyógyszertárba
de ennyi feledékenység belefér
teljesen normálisan viselkedem
egészen hihetően élem
valakinek az életét
a magamét az imént
olvastam ki a buszon

NYÚGÓS IMÁDSÁG

Csontomból szívó ki a velőt
feszítsd ki ereim kötélnek
tépd le körmeim, hajamat
szálanként mind kihúzkodd
erőmet vedd el, nyáladzó
kisdedként henteregjek
lapos erszényként lötyögő
húsomba kór harapjon
és fejemben zörgő kavicsa
szárítsad az agyam
szedj szét, rakj össze engemet
csak foglalkozz velem
csak velem
foglalkozz, Istenem.

KÉT KÖNYÖK

Reggel a piacon
csirke-szárnyak könyöklő
mozdulata a bádagon
most a presszóban
cinkpultra támaszkodó
rövid ingujjas férfikar
látványa ahogy a tükör lemetszi
A sárgás szörtelen
petyhüdt bőr
az áttetsző erek
ugyanaz itt is ott is

Mit tudni melyikük
csontja marad a tányér
szélén mikor lépjük át
a kannibalizmus
rögzítetlen határvonalát

BÁJOS BAGATELL

Az emberfia mit teszen
köp egy kicsike vért
nem mondja hogy nahát nahát
nem kérdezi miért

Díszsebkendőbe köhögi
s behajtogatja majd
középtájjra a díszköpést
behajtja majd a bajt

S a mellényzsebébe teszi
van szíve, afölé
tán megfog egy ólomgolyót
az a kicsike lé

CSAK

Tóth Krisztának

Csak a szájak pirossa
csak a fogak fehére
csak a falak lemosva
csak a tarló leégve

csak a vízben a kék szem
csak a dér szempillámon
csak amíg nem emlékszem
csak amíg kitalálom

csak hangyaút a bőrön
csak szőrszálak sudára
csak a pók-vájta gödrök
az udvar hímporában

csak frissen mázolt vasra
rárajzolódó ujjbegy
csak aszfaltban maradt talp
egy helyben állva megy-megy

csak a karc az üvegben
csak a szegnyom a fában
csak amit már feledtem
csak amit megtaláltam

HÓFOGÓK (2003)

LAVINA-DAL

*A boldog-szomorú Kosztolányi Dezsőnek,
Szakács Eszternek*

Van faragókésem, mamuszom,
Van lefagyasztva csirkehusom,
Csepp piros almám, mind kukacos,
Méztől a szájam még ragacsos,
Gyöngy a boromban perdül ezer,
Hogyha beteg vagyok, van ki kezel,
Van fura kincsem, négy szöszi fej,
Négy puli-haj, négy száj lefetyel,
Van mohos, alvó pincefalam,
Magam-faragású fakanalam,
Nagy lufivá fújt bőrfocim is,
Bor, s ha akarnám, volna Guinness,
Van örömöm s még van közönyöm,
Istenem és hozzá imakönyv,
Reggelem, alkonyom, déli verőm,
Dupla személyes, nagy heverőm,
Van sose szívott, régi pipám,
Van kitörölni sanda csipám,
Tűz, lobogó, szeszt inni barát,
Partra hasalt bárkám s Ararát,
Zöld Skoda, mélyén hörg a motor,
Kertbe csörömpöl a hárfa (eol),
Van madaram, ha a fűre leszáll,
Van levegőm, csak enyém, ki-be jár,
Rímem, elég papirom, ceruzám,
Posta a ládám tölti kuszán,
Csöng telefon, keresik nevemet,
Elhavazó munkám betemet,
Tervem ezerszám, percnyi időm,
Tornacsukám és tollas-ütőm,
Van kavics, ásvány, van csigahéj,
Kenyér vacsorára: holdnyi karéj,
Farkasi étvágy, homéroszi kedv,
S van lyuk az ajtón, hol dühömet
Rúgva kitöltöttem: vicsorog,
Van szerelők is, a csap ha csorog,
Kell szemeteszsák: gyúl a szemét,
Hogyha növény hajt: kell a cserép,
Minden anyaghoz a láda, kosár,
Tégely, üveg, zsák, kanna dukál,
Kell ruha, hogyha a régi lukas,
Kell az akasztó, polc, a fogas,
Ház-dobozunkban ezer skatulya,

S mindben egy új: Matryoska-baba.
Görget, amim van, görgetem én,
S forgok e vásár görgetegén:
Hord a tulajdon, mint lavina,
Mert csupa vant szül mind, ami van.

RÉSZLETEZÉS

Könyvelési vers

Részletezett telefonszámlámon jól kimutatható,
hogy aznap nulla óra háromkor harminchárom,
nulla óra hatkor pedig ötvenkilenc másodpercet beszéltem
barátaimkal. Miután egyikük átjött hozzánk a
gyerekekre vigyázni, durván fél óra múltán ő is
hazaszólt ötvenkilenc másodperc erejéig. Reggel
hat óra három perckor pedig telefonon megkérte feleségét,
váltsa fel őt. Nem sokkal később hazaértem,
és miután a gyerekek elmentek iskolába,
öt perc huszonhat másodpercet beszéltem
anyósommal, majd harmincöt másodpercig
szüleim vonalával álltam kapcsolatban:
az üzenetrögzítő vette fel.
Aztán jól láthatóan a számítógép elé ültem,
és körímélben értesítettem
a hírről mindenkit, akit tudtam.
Mindez összesen százkilencvenkilenc forintomba
és hatvankét fillérembe került.
A valódi végösszeg egyelőre mégis talány:
Ágnes lányom született meg azon az éjszakán.

A MEGHALÁS MŰVÉSZETE

Filmekből lestük el, hogy kell
meghalni, géppisztolysorozat
drótján rángatva, hánykódó
mellkassal, megrogyó lábakkal
dőlni a porba, s még ott is
fetrengeni tovább, öklendve
végül, ilyenkor buggyan
paradicsom-vér a legyőzött színész
szája sarkán.
Mennyit gyakoroltuk az erőszakos vég
koreográfiáját! Érjen bár ágyban,
párnák közt, míg csövek, tasakok
lógnak belőlünk vagy a fürdő-
szobában tehetetlenül elzuhanva,
megvan már a gyakorlatunk, profi
halott válik belőlünk.

NEM SZABAD VERSEK

Nikoláj Bojkovnak

Vannak szabadon tenyésző versek
senki nem írta még meg őket
Ilyen volt az a szívárványszín tűzgolyó
melyet a galambszaros pesti járda
kellős közepén láttam vibrálni
fogyó holdként kitelni-összemenni
éppoly irreális mint valami
odamontírozott komputergrafika
megmagyarázhatatlan röhejes ufó
Felnézve láttam hogy a kirakatban
madzagra fűzött CD-lemez
himbálózik-forog a légkondicionálás
leheletének ütemére
s vetíti fényét a lábam elé
Nemrég meg két üres és koszos
orvosi gumikesztyűt vettem észre
a párizsi flaszteron
a hidegben megmerevedtek
őrizték a kihűlt kézmozdulatok
hangsúlyát az ujjak domborzatát
Szemben épp
egy hölgy húzta fel bőrkesztyűjét
s akkor még nem tudtam
hogy Nancy mellett lakó
festő barátom egy szekrényfiókban
utcán talált fél pár női kesztyűket
tárol egész gyűjteményre valót
S azt a két lányt mondjam-e még
egyikük arcán a párnahuzat
gyűrődött nyoma
pár perce puha otthonos
langyosságban heverhetett
s most ott állt a metró-kocsiban
idegen testek között
Másikuk a nyári villamoson
térdére tette fonott szatyrát
s utána a bőrén cikornyás
vöröses mintázat maradt
élő anyagnak öntudatlanul
adott át valamit a holt anyag
Lám addig böködtek e leíratlan létező
versek amíg papírra szegeztem
mindet ez lett a vesztük
már papírbörtönbe zárva tengnek

LOVÁRA HAJLÓ KATONA

A föld izom-hepehupás
hátára dőlve fekszem
lovára hajló katona
valami zizeg a sátorvászon alatt
szűk járatban préselődik előre
akár a barlangászok
próbálom vállammal
összenyomni találgatva
merre lehet
nehogy az alsó világból
a felsőbe átrághassa magát

Nem bírok hosszan
háton heverni pedig úgy
egyszerre foghatom
mellettem kétoldalt heverő
lányom fiam kezét
lelkifurdalás mintha sziklafal tetején
elereszteném
egyiküket a másikért

A sátorponyván tegnapi
esőcseppek tétova tánca
szemhéjunkt lyuggatja mind
ritmusukból kiolvasható
merre bókolnak a fák
időnként vitorlázó levelek
koppannak s finom zipzár-zajjal
kéjesen szánkáznak le a földre
a selyemszöveten

Még följebb emberekkel töltött
repülőgépek karistolják
a sötétet aminthogy néhány
nap múlva én is odafenn
süvítek az ideleenn helyett
akkor már itt nem lesz
ki találgassa utamat
csak elfonnyadt fűvű
sárgás sátorhely-négyzetek

Isten komótosan fényvéket
lépeget mire földre dobban
ahol volt most már nem leled
de mire kimondod megint
ott lesz csillagcsizmában
egyszerre milliófelé
indul el sehol sincs
de mindenhová odaér

OLASZ MOZI

Nincs benne semmi vad és
semmi különleges,
ahogy így egy régi, olasz
(mért pont olasz?)
filmen kézenfogva
távolodik
lányom és feleségem
talán a kis kék egyberuha teszi
mely máris nőiesen harangoz
azon az ötéves testen
Mennek cukorért,
öt kilót hoznak, elképzeltetlenül sokat,
meg bodzavirág-tányérokat,
hatvan darabot, de egyiken
se legyen levéltetű,
hogy a tizenhatkilós kondérból
a leáztatott címkéjű,
parafával, csorgatott viasszal lezárt
bolti borosüvegekbe
töltve átcsempésszük a télbe
az opálos, sok-karátos,
tömény arany-nyarat

TANULSÁGOK

Amilyen az adjon isten, úgy puffanik,
Az asszony verve jó, ne halaszd holnapig.
Ágyát ki mint veti, várj a helyébe jót,
Addig jár a korsó, amíg ér takaród.

Aki szelet vetett, két szék közt pad alatt,
Akinek nem inge, az lel majd aranyat.
Kolbásznál több a nap, ajtó mögött helye,
Nem fér meg két dudás, maga esik bele.

Éppoly kicsi a bors, mint a rosta lika,
Odakinn tágasabb, de benn a barika.
Beszélni színezüst, másik fülén kimegy,
Nem vénember azért Mohamedhez a hegy.

Falra borsót, kemény dió, legszebb öröm,
Világtalant vezet, zsák feltját, kő kövön.
Szamár szenved, habár nagyot nem érdemel,
Holló a hollónak harapást szőrivel.

Kicsi, ámde erős, mint halottnak a csók
Járt utat el ne hagyj, a másik lábam ott.
Kinek a pap, kinek hány nap még a világ,
Ló is botlik, előbb, mint a sánta kutyák.

Ki mint él, lassan járj, vízzel főz, húzza ág,
Szégyenlős koldusnak ne nézd a fogsorát.
Előre ne igyunk, tolláról madarat,
Jobb ma egy tűzök, és ki nem szól, bölcs marad.

ABSZOLÚT ÍZLELÉS

Lucien Noullez-nak

Beleírni-beleolvasni a tájba.
Beleírni-beleolvasni magadat.
Nézni feletted a fellegeket.
Nem mert sokan nézik,
sem mert kevesen nézik,
a nézésnek nincs köze sokhoz,
se kevéshez.
Várni, hogy a fent majd
beleír-beleolvas a lentbe.
Most ír bele, most ér bele
borodba az első esőcsepp.
Most ízleled, most olvasod
üzenetét.

SZEMCSE

Szemcse vagyok, egy lap
kis anyajegye,
belém törik Isten
ceruzahegye.

Körtében kövecske,
kiköpni való.
Steril hullaszaggal
tévéhíradó.

Temetetlen élet,
elvermelt halál,
lottyadt krumpli, répa,
beteg csíra-szál.

Hogy ez mind nem így van?
Bizony, meglehet.
Majd akinek írtam,
sajnál engemet.

TORONY IRÁNT

Ma ég a gyomrom, ég,
És feljön a savam,
Eleven, akinek
Még gyomra, sava van.

A testemről pereg
Sok sejtnyi bőrlemez
Lassanként elfogyom:
E jelmez jellemez.

Elfogyok, kitelek,
Akár a hold-golyó,
Fogynak a hitelek,
Még utolszor, no jó.

Pulton támaszkodom,
Megtámaszt ez a pult,
Pincéreként tornyosul
Hátam mögött a múlt.

Mint morzsát lesöpör,
Mint terítőt leránt,
Lesz nagy csörömpölés
S tovább, torony iránt.

KÖRMÖNFONT MADRIGÁL

Hogy szép szeme akár a jáspis,
Hogy bőre mint az alabástrom,
Hogy fogsora gyöngyből kaláris,
Csepp kagyló minden harapás-nyom,
 S hogy imádni kell pusztá árnyát,
 Melyen a szellő ringva jár át,
Mindezt, gondolom, mondta más is.

Mást mondok én: nincs oly alantas
Fekélye, más rejtett hibája,
Szemölcs, bűz vagy bűn, hogy e lantos
Pörsenését is ne imádjá,
 S bélgázát is ne úgy szagolja,
 Mintha csak ámbrát szimatolna,
Míg szíve agyában harangoz.

Sőt, ha kitolnák a két szemét még,
Hajára fognák a borotvát,
Ragya verné ordasra képét,
S katonák ropogtatnák csontját,
 Gyakván öt sorra lucskos ágyán,
 Igen: még akkor is imádnám,
Ha minden sejtjét kicserélnék.

DOKU

Egyre az a dokumentumfilm jár az eszemben:
francia idegenlégiósok Algériában, közönséges
utcai harcok, közönséges utcai halál
Sehol az akciófilmekből ismert golyó-sivítás,
vakolat-fröccsenés, akrobatikus ugra-bugra
A lövés annyi csak, mint mikor a kelleténél
kicsit hangosabban koppan a pohár
alja egy kávéházi asztalon
Földön fekvő felnyírt tarkójú suhancok,
egyikük fekve marad, furgonra rakják,
fogai közt megmerevedik lassan
a rágógumi, hajón szállítják vissza Európába

Itthon pedig közönséges kerti béke,
közönséges kerti élet, rágógumiként nyúló pillanat,
tavaszi hó-szállingózás: nyárfa-bolyhok,
lenn a fű közét is kitöltik, vatta-szőnyeg,
míg puli-szörre nem áznak az első esőben
Most még látom, amint lucskos-vörösen isszák a terjedő
vért, így kapkodnák szét az öngyújtóról lehulló
láng sok szaladó kis bokrát

NAGYMAMA ÜZEN

Elhullt a szegény esperes, de a kommunisták
börtönét kipróbálta elébb
Még szerencse, hogy ott a rádióban a bécsi mise
hogy úgy mondjam, az olyan muszájtalan
Már nincs időhöz kötött
szükségletem, de a bélszínroló
tasakját gyűjtöm, kitűnő csomagolóanyag
Kis undorral vásárolok, mégis megcsinálom,
ahogy nyolcvan évig megcsináltam
Szegény asszony, ő egy kialakulatlan
ember, hiába, korán került
felhasználásra
Numerálisan idősebb hölgy,
ő sem bokázó fiatal már
Múltkor itt volt a fiam, megevett
kétszáz gramm vaját reggelire,
utána lemértem pontosan:
kell is az egy ilyen nagy testbe
Mondják, időnként lázas, de ez a melegség
az ő testi hőmérséklete viszonylatában
kevésbé egészségtelen
Fáj, hogy a családi
körülményekből utóbb kimaradtam

Egészségi jóllétem felől nem érdeklődnek,
a telefondrótban nem törik össze magukat
Megjegyzem, az unalom még mindig
egészségesebb, mint a rossz hír
Én vagyok, ugye, a rossz kabát a fogason,
nem tudják, mit kezdjenek velem
Az időjárás ügyét felsőbb
légrétegekben rendezik
Esténként elnézem, milyen szépen
alszik a lakosság

VALAMIT MINDENKI CSINÁL

Valamit mindenki csinál
hord magánál papírzsepet
előreengedi a hölgyet
mindig átadja a helyét
szája elé teszi kezét
azt mondja hogy nem történt semmi
pulton hagyja a visszajárót
ha rágyújt a füstöt félrefújja
segít felvenni a kabátot
mindenki csinál valamit
legalább ne nagyon zavarjon

Valamit mindenki csinál
olyasmit vesz a ruhája alá
vagy éppen nem vesz alá semmit
tudja hogyan szeretik a haját
ma ő fizet és ugyan hagyd már
virágot hoz kis apró ezt-azt
megdicséri az új illatot
a reggelit az ágyba viszi
tudja a kávé hány cukorral
mindenki csinál valamit
mégis könnyebb legyen megszokni

Valamit mindenki csinál
vesz a gyereknek egy motort
nem nyit rájuk a kissozóban
egy csöppet megtoldja a zsebpénzt
elengedi kenutáborba
nem szól hogy hangos a zene
elkerül minden kényes témát
úgy tesz mint aki észre se vette
hogy hajnalban jött meg berúgva
Mindenki csinál valamit
minél kevésbé legyen útban

Valamit mindenki csinál
várja a családot ebéddel
ruhát varr pénzt dugdos a zsebbe
hoz egy kis friss kerti zöldséget
demizson bort ad süteményt pakkban
jelzi van egy kis spórolt pénze
vigyáz addig a gyerekekre
jöttök csillagom amikor jöttök
majd mosogatok nézd csak a tévét
Mindenki csinál valamit
könnyebb legyen őt elviselni

Valamit mindenki csinál
ami felesleges kidobja
gyűjt a számlán a temetésre
a papírokat előkészíti
rájuk írat telket és házat
szétosztogatja a ruhákat
összeszedi kit értesítsünk
katalógusból kinéz virágot
sírra nem kell sokat locsolni
Mindenki csinál valamit
ne legyen túl sok ügyintézés

HŐVESZTESÉG (2007)

MAGAM MAGAM

magam magamra nem merem rábízni
táplál föld zsírja s könnyű égi müzli
magam magamat szép sorban kinőttem
szőnyeg terítve belőlem mögöttem
magam magamnak zsákszáját bekötném
ki ne ömöljön mérgező közönykém
magam magamat mint ajtót bezárnám
félszemű kulcslyuk leskelnék ki árván
magam magamnak levélben üzennék
többé ne várjam maradjak csak emlék
magam magamból szívesen kivenném
sótlan és lúgtalan lenne az eredmény
magam magamba bújnék mint bozótba
bajt ne hozzak a rám áldást hozókra
magam nem fenném hogy ne legyek éles
meg ne sebezzem ki érint bőréhez
magam magamat venném a hátamra
holtig ölelném zsibbasztó gázkamra
magam magamban tanulok nem hinni
úgy megszorultam mint falban a tipli

HŐVESZTÉS

Szanaszét járva mennyi hőt vesztek el.
Tőlem langyos a szék deszkája,
vécé-ülőke, szerszám nyele,
autó kormányja. Az étel-italmaradék,
amit ürítetek, párolog,
langyos ruháim, cipőm
rosszul záró rétegei
csak úgy ontják a hőt a vakvilágba.
Telente látszik, hogy a beszéd,
a lélegzés sem egyéb,
mint hővesztés, s ha valakivel
tisztességesen kezdet szorít,
puszit vált az ember,
bizonyosan jó pár kalóriával
szegényebben megy tovább.
Pótolni kell evés, ivás,
fűtött szobák, ölelések

hevével, tűnődve,
merre tarthat most a világ
hő-láncolatában
a belőlünk ezerfelé szökött
kölcson-meleg.

GUBÓBAN

Szeretteimtől elhúzódok,
Barátságaimat visszakérem,
Mint hernyó, magamba gubózom,
Embrióként pörgök a térben.

Elém lép az éjszaka halkán,
Dobócsillagokkal felszerelt nindzsa,
Fekete ruháján rés a szemnek,
Egy szeme szűk rés, az is bandzsa.

Idegeim úgy rángatóznak,
Mint élő hús a kocsonyában,
Nézem, hogy belül mivé lettem,
Nézem, hogy ott kinn mit csináltam.

Mint meztelencsiga besózva,
Úgy fordulok ki most magamból,
Lét-kabát bélését kitárom,
Lettem egyszemélyes karambol.

Nincs sálam, de megigazítom,
Egyre szorosabb anakonda,
Surrogva röppenek az évek
Dobócsillagnak homlokomba.

EGYRE

Egyre kevesebbet adok,
Egyre többet védekezek,
Sokak közt magam maradok,
S magamtól ki védene meg?

Kavicsok a nyelvem alatt,
Nyelvem egyre jobban pereg:
Kővé szilárdult szópatak,
Szavakból nagy köögörgeteg.

Tanulgatok hallgatni is,
Miként templomi perselyek,
Akár igaz, akár hamis
Hang hull belém, megcsörrennek.

Újabban, ha mérges vagyok,
Egypár tányért földhöz verek,
Ezernyi arcom csillan ott:
Szerte köröttem repeszek.

Újabban, ha békés vagyok,
Ezer darabra szétesek,
Ezer arcot toldozgatok,
Mint filmkockákat filmesek.

VÁGY TÜRELEMRE

Legyek, mint a fa, egyszerű,
göcsörtjeimmel sokszemű,
ússzon bennem az érzet,
s ne legyek víznél nehezebb,
ne tegyenek vízre soha,
legyek egy sufni oldala,
mely csendben tartja a tetőt,
a tető pedig tartja őt,
a lábam majd rohadjon el,
föld korhassza nedveivel,
rám a gombák kiüljenek:
padba iskolás gyerekek,
morzsoljon bárki, szétesem,
anyagom porlik lisztesen,
végül aztán, mit bánom én,
vigyen el a fűtés-idény.

FOGYÓ

Dehogysis tagadom, meghíztam,
Focizok, de a láb nem villan.
Tizenegy kilogram túlsúlyban
Lebegek: telivér, bús kullancs.
Van előny, ugyebár, mindebben:
Leverem, aki bánt, hogy nyekken.
De viszont csurog az izzadság,
Nehezen hajolok, ingnyak vág,
Kimerít az a pár lépcsőfok,
Busz után ha futok, megfűlok.

Cipelek, szuszogok: kandisznó,
Fura tánc az elefánt-diszkó.

Dehogyis tagadom: meghíztam,
Poharamban ezért csapvíz van.

Cukor és buborék ártalmas,
Adalék, színezék: elhallgass.

Se söröm, se borom, sem vodkám,
Pedig a pia úgy – vágyott rám.

Ne egyek sokat és nem sokszor,
Kivi, őszi, narancs felspannol.

Se szalonna, se jó disznósajt,
Csibemell, zuza, még mit óhajt?

Recsegek a vizes zsemlémmel,
Libazsír, oda te nem nézel!

Se süti, se csoki, sem habcsók,
Ropi, csipsz nyema most, ej, haspók!

A kinőtt ruhatár énrám vár!
Lesik a hasamat: fogytál már?

Fut a sok dekagramm szép sorban:
Leszek újra, ki még nem voltam.

CIKLÁMEN VÉR

Mint vashurokba akadt riglit a faanyag
nem ereszt, míg szilánkosan ki nem szakad,

úgy fog meg engem most a lakás,
tölti feszített tükrű gyermek-szuszogás.

Ólomcsizma, sárkolonc óvatos lábamra nő,
borom felszíne horpad, alvó alatt lepedő.

Zümmög itt egyre több villamos gépezet,
árammal töltenek, álmaim nehezek.

S mint kis állatból, mit végszükségben valaki levágott,
az ébresztőórából digitális, ciklámen vér szivárog.

BUBORÉK-SÚLY

Szegény nejem csak egy dalt zongorázik
pedig nem is csak egyet
s nem is olyan szegény
De hát ez költemény

És terelgeti a szobán át
az elefántcsonton, pont ott,
az öt gyerek kiszívta csontok
kalcium-hiányát

Naponta egy-egy
fehérrépa helyett ezt
találta ki, a csontba végül
talán a zene is beépül

A levegőben ott hömpölyög szegényre
halványult tömlőnyi vére
kezén a véna kékje
tempózik lusta krallban

Néhány szelet
cékla s pár deka mák helyett
pótolni elveszett vasat sok vérlemezt
tán megteszi a dallam

Buborék-súlyú tekegolyó
gyanánt zongoraszó
gördül a parketten
míg mind a ketten

halljuk a távolba vesző
égen a mérhetetlen
visszhangot feldübörögni végre:
ledöntött tekebábok üstdobzenéje

DOKIROKI

Doktor úr, mit mondtam,
sztrájkol már a kalcium a csontomban.

Doktor úr, fogadtam,
felmondott a fluorid a fogamban.

Doktor úr, érzem én,
csapatáit kivonja az oxigén.

Doktor úr, rettentő,
emigrál a vitamin a testemből.

Doktor úr, jabaptam,
rettenetes szélcsend van az agyamban.

Doktor úr, hoplahopp,
összevesztünk, és a vérem elhagyott.

BILLENTYÚK

Te odalenn zongorázol
én verset írok idefenn
hogyha egymáshoz közelednénk
gyermekünk közénk pörögnek
a te szoknyádba kapaszkodnak
az én ingembe akaszkodnak
kik öleléseinkből lettek
meghiúsítják ölelésünk
mire este lesz elaludtál
mikor reggel lesz én még alszom
majd beleöljük billentyűkbe
te odalenn a zongoránál
én idefenn számítógépnél
amit elmondanánk egymásnak
egyetlen nagy ölekezésben.

SZINTEK

Ülök a lenti vécén, s a csatornacsövön át,
szagzáró vízrétegen keresztül
szűrődik felém, amint tizenegy éves
fiam egy szinttel feljebb énekel.
Zümmögő szúnyoghang, tengeralattjáró
morzejele, nem tudom, születése előtről
jön-e vagy halálom utánról.
Látom őt a jövőben, utcán áll, ferde fényben,
kabátban, rágyújt, ha dohányzik,
nem gyújt rá, ha nem.
Dallamot dűnnyög, hallom a kettőnket
elválasztó idő közegén keresztül,
hallom egy szinttel lejjebb, ahol
akkor leszek.

ÉGIG ÉR FEL

Most azt játszom, hogy irigykedem
irigylem a kopaszra nyírt
bronzkoponyájú újságkihordó hosszú szakállát
hányavetin kigombolt ingét
Lányok szellős ruháit szórtelen
kaucsuklábát csilingelő fogát
Munkások bagószagát
eldobált sörösüvegét
mohos arcát loncsos ruháit
Nénikék leszegett fejét

félliter tejét
mely a bevásárlólóháló
szemei közt ki-kibuggyan
Úgy leadnám magam
az összes kilót
valami ruhatárban
egy bontóban vagy szervkereskedőnél
Befordulnék egy mellékutcába
aztán még egybe és egy harmadikba
Nézném macskák hempergését
amint hátukra fordulva bokszolják az eget
Hallgatnám hogy bóbiskol a kerti csap
álmában nyála cseppen
Hogy cserél helyet ablaknyitáskor
a kinti fürge és a benti lomha levegő
Tán felcsapnék magam is szobalevegőnek
lélegezzenek be fújjanak ki
telítsenek gyertyafüsttel hagymaszaggal
parfümspriccel és dohányillattal
égessék oda a pirítós kenyeret
nyissanak ablakot s én kimegyek
helyet cserélek szobányi oxigénnel
úszom tovább a kezem éig ér fel

ERŐSZAK

Én mindent összetörök,
óraszíjam folyton szétszakad, övemnek csatja
szétesik, kabátom belső zsebébe sem
csúsztatom, hanem erőltetem
dagadt pénztárcámat, melyből
amúgy is ki kellene
pakolni a dolgok legalább felét,
minek cipelek
magammal annyi
igazolványt csekket névjegyet,
nadrágjaim zsebe is a rengeteg
papír, kulcs és aprópénz miatt
szakad ki, és rossz minőségű
tollak kicsorgó tintája festi meg,
de nekem úgysem érdemes
drága tollat venni, mert azt is
elhagyom, a másokét viszont
többnyire ellopom,
az egész világot olyan
erőszakosan használom,
veti szememre feleségem csöppet sem indulatosan.
És igaza van.

ÉLŐ HAL (2011)

SZAKADATLAN

Ahogy zuhanni kezdek a kútba,
lentről egy hozzám hasonlóan kapálózó
figura zuhan felfelé, felém.
Eltorzult arca mind közelebb ér,
látom megnyíló szájüregét,
bőrén a gyűrődéseket, mint ahogy
a víz bőre gyüremlik odalenn.
Találkozásunk elkerülhetetlen,
nagy reccsenéssel szakad át
húsa a húsomon, csontja a csontomon.
Nem tudok visszanézni, nem tudom hát,
vele mi lett, én zuhanok tovább.
A leginkább az nyugtalanít, hogy
közvetlen közelről úgy láttam,
mintha kút-mély szemeiben is
egy-egy mihozzánk hasonló alak
zuhanna szakadatlan.

KERTHELYISÉG

Régi barátoknak

Izzik bennem még pár zsarátnok,
de nem vagyok jó már barátnak.
Magamhoz sincsen már türelmem,
nemhogy a más baját füleljem.

Ringtunk rég nagy szómámorokban,
most a poharak alja koppan.
Csak elütöm, mint pingponglabdát,
a szavakat, ha adogatják.

Ez botot dob, az szalad érte,
szétrágja, mire visszaérne.
Szók közt a szóköz egyre több lett,
néha ráncos csend-kása töpped.

Csak a nevetés változatlan,
vagy majdnem az, kivár, s kicsattan.
Felröhögjük, mint régi slájmot,
mindazt, mi bánt, mindazt, mi bántott.

De már a szemek alja mélyül,
foltnyi sötétnek menedékül.
De már ráncok huzagolódnak,
kellenek összefogni, drótnak.

Már elégettük a világot
benső kohónkban elviláglott.
Most hamujában kotorászva
mindegyre több az érc, az ábra.

És csak a vésők cincogása,
pöndörödik forgács forgácsra...
És csak a huzalok az égen,
bennük az élet észrevétlen.

IDŐELTOLÓDÁS

Kanadai szállodaszobámban éjjel három-négy óra körül rendszeresen felébreszt mobiltelefonom csörgése. Az otthoniak nyilván úgy vélik, reggel tíz-tizenegy tájban már a művészeltek is biztossággal hívhatóak, nyilván ücsörgők számítógépem előtt, és dolgozom, ahogy kell. Ehhez képest én szorgos önmagamtól mintegy négyezer kilométernyire aludni próbálok ég és föld között, a tizenötödik emeleten, közben a függöny résén áthunyorognak a szemközti toronyházak – az irodákban szégyenérzetemet fokozandó, ilyenkor, éjszaka is derengő, mini képernyőket böngésznek, faxpapírokkal hadonásznak a hangya-sziluettek. Ágyam odvában vackolódó tücsökként próbálok visszazuhanni az álom legalább tizenöt emeletnyi mélységébe. Estig aztán hangya módjára nyüstölöm a munkát, és szédülő tekintetem lehajigált gyümölcssei időnként nagyokat toccsannak az odalenn tátongó aszfalton, ám hiába készülök el egy-egy jobb szöveggel, fordítással, otthoni énem kábultan húzza a lóbört, meghallgatni sem hajlandó, amit írtam, visszatúrja magát földszintes álmaiba. Miközben fürdök, ő bambán kortyolgatja ebéd utáni kávéját, miközben Robinsonként a szupermarketben partra sodródott, olcsó élelmiszereket falatozom, bébirépát sonkával és fűszeres zöldséglével, ő felolvas egy író-olvasó találkozón, miközben franciául nyilatkozom egy angol nyelvű rádióadónak, ő különórára fuvarozza gyermekeit. Hiába ismétlem meg mozdulatait, hiába utánzom mimikáját, hiába próbálok aprólékosan visszaadni a stílusát, hiába, hogy én tudok róla, ő pedig mit sem sejt rólam, képtelenség, hogy utolérjem, Akhilleusz sosem előzi meg a teknőcöt, mert amíg bizonyos távolságot megtesz, a páncélos atyafi szintén araszol valamennyit, igaz, sokkal kevesebbet, de az a kis eltolódás mindig megmarad. Majd repülőre ülök, hidat verek a térben, és sokszor tizenöt emeletnyi magasból temetem be az idő közöttünk tátongó szakadékát. Elcsíphetetlen mégis a pillanat, amikor két énem összeolvad.

KISHIBÁK

Apró csomó a bőr hártája alatt
tapintható nem látható

nem növekszik fel se szívódik
sírba viszem vagy sírba visz
Titkos helyen egy anyajegy
ugyanaz a toll ugyanott
lányomon is jelet hagyott
Oltásvirágok vállamon
testem viaszába
mélyedt pecsétgyűrű-nyomok
Köldököm labirintusa
csak az enyém mint ujjlenyomat
göcsört göb és gumó
senki másé nem lehet épp ilyen
A köldök gödrében pedig
ingem vagy pólóm szöszei
gyűlnek össze apró gomoly
csak szerelmem szedheti ki

LYUK A FOGAMON

Kosztolányi Dezsőnek

Lyuk a fogamon. Kitöltetlen hiány.
Fogorvosom nem foltozta be,
Mert eleven még gyökere,
S ha ideiglenes tömést kapott,
Sajogni kezdett mindannyiszor,
Túvel és késsel magam estem neki
A sajtó léket kiszabadítani.
Lyuk a fogamon. Nem fáj sosem
Mégis érzem, kín lapul odabenn,
Lesve az alkalmas pillanatot.
Néha úgy képzelem, nem vagyok,
Pontosabban nem úgy vagyok,
Ahogy az ember lenni szokott,
Vagyis nem test és kiterjedés, hanem
Hiány terjeng hűlt helyemen,
Ez a lyuk az egyetlen való,
Bár hézag, pontosan látható,
Aprócska rés a valóság falán,
S én nem itt, hanem a túloldalán,
Létezem, negatívba fordulva ki,
S csak nyelvem képes kitapintani
A lyukat, amelynek túlfelén
Az a világ van, honnan hiányzom én.

FELSZÍNEN

Használom számítógépet,
de fogalmam sincs, a képernyő kocsonyás
szilíciumzizegése mögött miféle
rézcikornyákon, bélalagutakon illan
az ujjbeggyel beletöltött
okosság- és butaságrakomány,
és hogy miképpen rejti
számok-betűk egymásutánja
a kutyusnak
odavetett néma utasításokat

Vezetek autót, de mindig csak
okosan bólogatok, míg autószerelőim
besült dugattyúról, kiégett tömítésről,
felfűrt hengerről értekeztek,
az illem kedvéért haboztam,
mikor kérdezték, elvégzem-e
otthon a javítást magam, vagy inkább
ők csinálják, buzgón kerestem
a hűtőrendszer fűvókáját, mikor
útfélen lerobbantam, s egy ezermesterbe
oltott szamaritánus segítségemre
sietett

Van házam, de apróbb javításoktól, festéstől,
gletteléstől, konnektorok, dugaljak reparálásától
eltelintve sose voltam képes komolyan
beleavatkozni a rendszer működésébe, bojler
vízkövért kiüríteni, fűtést, gázt
megszerelni, leégett, meghibásodott
háztartási gépeken eligazodni, s ha a tévé
tönkremegy, nekem ugyan hiába
emlegetnek diódát, képcsövet, miegymást, ki vagyok
szolgáltatva az ilyen-olyan mesterek
kénye-kedvének

Élek a bőrömben, de sejtelmem sincs,
miféle mirigyek mit és hová ürítenek,
hol keletkeznek enzimek, miként szívódik fel
pozdorjává tört porckorongom
az ízületek között, úgy tapogatom ki
a bőr alatt a gyanús dudorokat, duzzanatokat,
kiugró ereket, mint ismeretlen
vakírás-karaktereket, figyelem rémulten
a fájdalom olykor átsurranó nyilait,
találgatva, melyik jelent majd hadüzenetet,
s mikor törnek elő a szövetek dzsungeléből hujjogó
skalpszedő indiánok

Használom a világot, járok-kelek a kérgén, nem sejtve
tektonikus mozgást, lávafortyogást,
ideges belső rezzenéseket,
akár kocahalász a hol sima,
hol bolyhos, hol meg szakadozott
elem hátán, míg állat- és növénykavargás
falja-nemzi egymást
bambán billegő csónakja alatt,
és felülről átláthatatlan törvények szerint
hengerül, zilálódik, rendeződik
egymásra tornyozott hullámok élő fala
Borzongva érzékeljük a
tomba fenyegetést

FELSŐ VILÁG

A padláson éjjel fiam feje felett
Sertepertélve futkosnak az egerek
Lábuk a fafödémet karistolja
Később lovak vágtatnak dobogva
Szarvas szökell át nyomában kutyafalka
S mikor a hajtók csörtetése elhalna
Kotyogni kezd a padlástér a bálnák
Testrakományukat rajta áthimbálják
A fák erezetében görnyedten menetelve
Bakanótával vonul honvédek seregje
És minden görcs a fában robbanás mely
Gyűrűket vet örvénylő bombakráter
Szél vijjog sívó jégtáblák recsegnek
Lávafolyások perzselik fel a csendet
Földrészek apró miszlikekre hasadnak
S minden göröngyön buja tenyészet sarjad
Világok dülnek egyesülnek odafent
A padláson éjjel fiam feje felett

UKRÁN CSAP

Nem veszek csapat tízezerért,
meg százezerért sem veszek csapat.
Pedig annyiért is láttam ám,
kocka alakú a csöve, szintúgy a tekergetője,
nyilván kocka alakú vízcseppek
vagy egyenest jégkockák
potyognak belőle.

Mi ukrán csapat vettünk a piacon,
ezernégybe volt,
az árus először halálra váltan
hadonászni kezdett,
majd jön az Igor, ő érti a nyelvet,
s minthogy Igor jött is,
hát lett csapunk.
Az ukrán csap formára
miniatűr ipari kútágas
az acélszín ukrán rónaságon,
afféle billegővel nyitható,
billeg voltaképp az egész csap,
mert nem szabványos
magyar mosdólyukba szánták.
Valahol lenni kell szabványos
ukrán mosdólyukaknak,
melyekbe nyilván beleillik.
Alul csöpög,
ezért lavór áll alatta,
vize meg rozsdás.
Egyik ismerősünk szerint
a rozsdá egészséges,
sok vasat kell fogyasztani,
más ismerősök szerint
a rozsdá mérgező,
szervezetünkben felhalmozódva
gyilkosunk lesz.
A magam részéről egy régi
viccbe kapaszkodom meg,
mely szerint mosdó és árvagyerek
közt az a különbség,
hogy az egyiknek van csapja,
a másiknak nincs apja.
Így hát remény szerint csapunk,
még ha ukrán is,
valamelyest
enyhíti árvaságunk,
csapom le a labdát.

EGYETLEN PÖTTY

Majdnem Nobel-díjat kapott a pasas,
Mozgóképen rögzítette egy fatörzs rohadását,
Majd szépen leforgatta visszafelé a filmet,
Ezzel modellezve az élet keletkezését.
Végül is a szétfoslás (visszafelé sálszoftész)
Fájdalma kiadja a sejtenkénti építkezés
Kínkeserves munkáját, csak a szikráról
Hallgat, arról, hogy a centrifugában

Egybepörgetett, kémiailag pontosan
Kimért összetevőkből miért is nem
Áll össze ín és ideg, vér és velő.

Ugyanígy nem tudhat az időt felporciózó,
Rovarszárny-cirrenéssel pergő digitális óra,
A repterek suhogó menetrend-táblája
Arról, hogy miként olvad egybe
Két pillanat kocsonyás golyóbisa,
Hogy miként tágul vagy sűrűsödik
Össze a személyes úrben a cseppek
Lánc-lánc eszterlánca, miként nyújtózik
Bennem csúzligumivá az egyik, törpül
Atomná a másik perc.

Nem érhetjük tetten, mikor fordul át
Egymásba keletkezés és rothadás
Valahogy úgy, ahogy a magasba lendített
Alma eléri diadala csúcspontját, minden
Egyes sejtjével és nehézkedési erejével
A magasság felé törekszik, elvileg
Miért is ne érhetné el azt, mígnem
Ami eddig előnyére vált, villámgyorsan
Kárára fordul, és amiként sebessége
Elszivárgott felfelé menet, éppoly
Mértékben gyorsul most zuhanása.

Felfoghatatlan, ahogyan pályáját
Befutván visszatér önmagába a
Mindenhol egyenes vonalú idő,
Melynek görbülete éppúgy nem
Érzékelhető, mint ahogy a hasasodó
Föld hátán is mindenütt egyenes
Terepen haladunk, rejtély az is,
Miként lehet, hogy a végtelenített
Időegyenes mégiscsak létező
Két végén ugyanaz az istenarc
Szemléli az onnan egyetlen pontnak
Tűnő, egyetlen cseppként szemsarokba
Gyülemllett időt.

HOLTAK A MOSÓGÉPBE

Kun Árpádnak

A halottak a mosógépbe mennek,
Ott benn buliznak, vidám társaság.
Rikkantva lábukat magasba rúgják,
Átkarolják egymás üres nyakát.
És kánkánóznak még kart-karba öltve,
Vagy a lábuk összekeveredik,

Felcsévélődik törzsük egy végtagra,
Hogy többet aztán le nem fejthetik.
Egyre vadabb a tengermélyi torna,
Körülöttük tajtékos levegő,
Busa szigetnyi bálnaként lebegve
Átúszik köztük egy-egy lepedő.
Órákig tart a testek utazása,
Azt se tudják, élők vagy holtak-e,
E vitustáncban jobbra-balra rángnak
Szabálytalanul, mint láncos teke.
Aztán nyílik a börtön-üvegajtó,
Szétszéled a kapatos társaság.
Felöltjük a holtak mosott ruháját,
És így lépünk egy új életbe át.

KIRÁLYI VAD

Az Állatkertben felújították az oroszlán téli, zárt lakhelyét,
És a tágasság érzetét fokozandó, az ápolók áthaladását
Biztosító folyosót nem falazták le, hanem törhetetlen,
Több rétegben ragasztott üveglapokkal zárták csak le az állat elől.
A csalóka látszat így az volt, mintha fenevadat és embert
Semmi el nem választaná egymástól. Időbe telt, míg
Mind az oroszlán, mind az ápolók hozzászórtak:
Ami átlátszó, nem feltétlenül átjárható is egyúttal.
Így eshetett meg, hogy a talicska elefántürüléket
Gyanútlanul arra toligáló egyik alkalmazottat
Rossz érzés fogta el, és hirtelen hátrafordulva
Az állatok királyát pillantotta meg, amint teljes
Erőből nekifutva, mint potya zsákmányra,
Éppen órá veti magát. A sokat látott ápoló
Azonmód ájultan nyúlt el a padlón,
Az oroszlán pedig hatalmas döndüléssel
Ütközött az üvegfalnak, nyilván jól összetörte magát.
A mesterséges határ nem engedte, hogy ragadozó
És zsákmánya elidegenedett környezetben bár,
De a klasszikus szereposztás szerint találkozzanak.

Mármost az oroszlán, mint az okos pszichológusok
Kifejtik, apa-szimbólum, éppen ezért nagyon árulkodó,
Mondják ezt is, hogy a stabil apaképpel rendelkező,
Bizalomteli környezetben cseperedő gyermekek
Nem félnek az oroszlántól, a rettegés ellenben jellemző
Tünete az apahiánynak vagy éppen a család férfitagjától való
Félelemnek. Kihúszom magam, mert Ágnes lányom
Kedvenceinek listáján kifejezetten előkelő helyet
Foglal el a sörényes, bűzös fenevad, de persze közben
Nyugtalanítóan az motoszkál fejemben, a négy nagyobb
Gyereket már nem lesz olyan könnyű állásfoglalásra

Bírni oroszlán-ügyben, valljatok csak színt, semmi
Köntörfalazás, mi a véleményetek a nemes négy lábúról!
Nem, ennél körmönfontabban kellene, esetleg
Jobb is hagyni az egész ügyet, tartok a dzsungel
Koronázatlan uralkodójától, tartok az igazság pillanatától,
Amikor hátrafordulva, megpillantom a rám vetődő
Szörnyeteget alulnézetből. Vagy éppen felfogom,
Mit jelent a páni rémület arckifejezése az odalentről
Rémülten rám pillantó arcon, miközben feltörő
Agresszivitásom önkívületében akaratom ellenére
Gyilkos karmokkal vetődöm zsákmányomra, én, az oroszlán.

BUROKBAN

Egy csecsemő temetésére használt antik agyagkorsóról

Cserépedényben
halott csecsemő-csontváz
Agyag szilárd
magzatburkába zárva

Kutacsán át
agyába belelátni
Az űrt öleli
korongolt csontedény

Kis teste
megtelvén a halállal
Kis testével
megtelt a korsó

Vagy épp a halál
fogta körül mint korsó
Tán a halál
ölelte körbe testként

Ekképp vagyunk
bezárva a halálba
Ekképp vagyunk
belénk zárva halál

Várjuk talán
hogy belőlünk kiöntsék
Hogy belőle
minket kiöntsenek

GRAFFITI

Van itt ez a graffiti-ügy,
Hát tudod, olyan tipikus.

Úgy bosszant, mikor feltűnik
Egy épp felújított ház falán,
Torz ákombákom, amelyet
Csak az ért, aki odafújta,
És képtelen lenne valaha is
Éveknek monoton során
Összespórolni annyi pénzt,
Hogy a házat nagy nehezen
Felújíttassa rendesen,
Az érti még, akinek így üzent,
S ki fentiekre szintúgy képtelen,
Csak él a világba bele,
Semmi tartás, se szorgalom,
Mind laza, mint egy rágógumi,
S mint kínai bölcs, közönyös.

És úgy bosszantanak azok
A savanyú vénemberek,
Kik képtelenek megérteni
Ezt a nemzedéket, amely
Túl van tudáson és időn,
Fuldoklik szeméthegey alatt,
Melyet fejére zuhintanak
A magunkfajta okosok,
Bankárok és sajtóguruk,
Így ő a kispolgár rendezett,
Kiglancolt falain üzen,
Hogy nincsen rendben semmi sem,
Esélytelen a szeretet,
Mechanika a szerelem,
És üvölteni kellene,
De az üvöltés szabadalom,
Százalékot fizetsz utána
Egy multinak, melynek a világban
Mindenhol van telephelye.

Ezt nem értik a vénemberek,
Az ilyenek, mint például én.

A KÉZ ÖT UJJA

Öt nő az öltözőben,
egy kupacban a csillogó-villogó
fürdőruhák, bikinik, monokinik,
így, beeső nappali fénynél
minden szembeszökőbb.
A tükörben, mint télen, kályha tetején,
egy sor sosem elég feszes birsalmapopó.
A kicsi molett összecsippenti
hasán a hájat elégedetlenül,

düllesztí mellét elégedetten.
A magas, karcsú ikrek
náluk is magasabb, karcsúbb
barátnőjüket csodálják.
A kicsike fejletlen, simára
esztergált csontfigura, irigylí a
domborulatokat, nem sejtí,
hamvasságáért a többiek őt irigylík.
Az ezüst, arany gyűrűk egy halomban,
a mosdó szélén várják
a fürdés végét.

UTCAZENE

Julio Cortáznak

Minden ország fővárosának főterén
északon délen hóban sárban napsütésben
ott áll egy indián
mindegy van-e sastoll a fején
vagy koponyájában belül visel csak tolldísz-glóriát
mindegy borul-e vállára színes takaró
vagy éppen belülről béleli sejtjeit a minta
mindegy borostyánlevű colagyökeret
vagy rágógumit csámcsognak villogó vasfogai
talán minden városban
talán minden főtéren
ugyanabban az időben
pont ugyanaz az indián áll
pánsíppal gitárral furulyával
jelen nem lévő zenésztársak tornyozzák háta mögé
a Kordillerák meredek zöld szökőárjait
harsogó öngyilkos zuhatagokat
lábánál a petyhüdt hangszertok
mint kibelezett krokodilus hever
s a hangfalból időnként kiszakad
egy széttárt szárnyú, hatalmas kondorkeselyű
készen arra hogy a pénzdobáló
báméskodók közül valakit elragadjon
az illető aztán már csak a vérívó istenek
lépcsős piramisa tetején egy oltárasztalon
felnytott gőzölgő mellkassal tér magához

A RÉVÉSZ

Míg ülök a parton, és utasra várok,
Nincs bennem semmi különleges,
Megvan a lábam, kezem. Kicsit jobb kötésű

Vagyok az átlagosnál, ennyi az egész.
Csak ha mellém áll valaki, akkor látni,
Hogy hozzá képest minden részem hatalmas,
Hogy hozzám képest minden része csökkent,
Hogy idomtalan szörnyeteg vagyok,
Kit kövel dobálnak meg messziről
A gyerekek, majd vihogva elszaladnak.
Mégis rám bízzák magukat kényes úriasszonyok,
Álmatlan éjszakákon mintha parázs-ágyon
Hánykolódnék, érzem csepp ülepüket vállamon.
Rám hagyatkoznak pénzes zacskóstul
Fukar kereskedők, szemükben jeges
Rémülettel tartják szemmel az aranyat,
Inkább vesznének maguk a habokba,
Mint hogy azt veszni hagyják.
Vitettem urat, parasztot, papi rendet,
Hej, ha a vállam mesélni tudna,
Elmondaná hátsó nézetből a világot!
Mikor jött az a kisfiú, mondtam neki,
Hát a szüleid hol vannak, de persze
Nem felelt, csak nézett parancsolóan,
Az ember esze megáll, dohogtam,
Aztán majd hozhatom vissza a túlpartról,
Vagy tán még menetközben megrémül
A sodrástól, kapálózni kezd, tudom is én,
Milyenek ezek a kölykök.
Ahogy vállamra vettem, és kettőnk
Megnyúlt tükröződését néztem a vízben,
Az jutott eszembe, hogy most lettem
Igazán óriás, épp egy ilyen kis tökmag
Hiányzott hozzá. Vitettem tántorogva,
Deréktől lefelé csurom folyóvíz voltam,
Felsőtestemet izzadság áztatta csatakosra.
Közben csúfondáros-súlytalanul ficáncolt
A felszínen ez a kétféjű, emeletes lény,
Szakasztott úgy festett, mintha fejen állna
A gyerkőc, és két karjával ölelve tartaná meg
Szintén tótágast álló, otromba testemet.
Végül már minden erőm fogytán
Mintha ő vonszolna a víz színén kúszva
Engem ki a partra, ilyet még nem pipáltam!
Zihálva terültem el a homokban,
Ahogy zavaros szemmel a távolodó fiú
Után néztem, mintha nem is a föld hátán
Járna, hanem talpával rugdosná felfelé a földet,
Akár egy labdát, boldogan éreztem,
Hogy összezsugorodtam, talán akkorára,
Mint egy vizipatkány, mint egy magzat,
Van már, akihez képest én is
Törpe lettem.

HÁROM PLÁZAETÜD

1. Plaza Balassi

Tesókám, mi lehet a széles föld felett
Szebb dolog a plazánál!
Átléped küszöbét, hűs burkot szó köréd,
Mintha jégen kószálnál.
Nagy télben jó meleg, nagy nyárban enyhület
Ruha gyanánt reád száll.

Rossmann jó illatot, szökőkút harmatot
Terjenget itt arcodra,
Szintetikus a dal, vár vitéz diadal
Sétányokon harcolva.
Akin nincs vértezet, az rosszkor érkezett,
Belevész a habokba.

Mert folyik a csata, kinek van csapata,
Ki magányos vitéz csak.
Itt mindegy, hogy ki vagy, ugyanaz a divat
Diáknak és melósnak.
Ha nem új a kabát, bámulnak rajtad át,
Szinte nulla kiló vagy.

Moziba befelé ömlik a tarka nép,
Képeket vacsorázni.
A film mit nem hoz el! Karnyújtásnyi közel
Hollywoodi akárki!
Zörög kukorica, bukj le, cicamica,
Orrod alá szalámi!

Vámpír csokol tinit, kopasz guru tanit,
Kis kínai kötekszik,
Két nőnek egy pasi, fájdalmuk alhasi,
Trendik, markánsak, szexik.
Elmédbbe chipeket zsenik építenek,
Gyilkológép lehetsz itt.

Bőröd zsíros típus? Vár a kozmetikus!
Kinyomkodnak – ez ünnep! –
Faggyút is, gennyet is, az élmény nem hamis,
Dobj le trikót és inget!
Ha nagy a vashiány, kilyuggatunk, babám,
Belövünk pár pírszinget.

Melled ereszkedik, enni szeretsz pedig?
Kondizzál és varrasd fel!
Gyúrd ki a testedet, sebész esik neked
Tű-cérnával, kiskéssel!
Némi arcplasztika, úgy rúghatsz lasztiba,
Csecsemőnek kinézel!

A sok ízes bigyó van ahol mind bió,
Száz százalék természet,
Csupa meggy itt a meggy, répa a répa meg,
Kizöldül már a véred!
Aki ebből eszik, az sohasem veszít,
Nem fogja az enyészet,
Régi a rendszered? Nem lehet tetszened!
Nézz körül, mi a pálya!
Laptopod tegnapi? Most kell dobbantani,
Dobhatod a kukába!
Vegyél nagyobb agyat, mert agyad csak agyag,
Véges a gigabájtja.
Színeknek temploma, felbúgó orgona,
A pláza mint mennyország,
Zabál füled, szemed: látványt, hangzást nyeled,
Koponyád kivattázzák!
Kifőstik arcodat, megvívják harcodat,
Túlvilági vagányság!

2. Plaza Kosztolányi

Ó, Pláza,
Ó, Pláza,
Lelkemnek
Hagymáza,
Fájó test
Sebláza,
Dalollak
Nótázva!

Színeknek
Egyháza,
Képzlet
Fegyháza,
Rabjaid
Mókázva
Dicsérnek,
Ó, Pláza!

Ha vágyom
Márkákra,
Kincseknek
Tárháza,
Tócsává
Szétázva
Rohanok
Plázába!

Szememet
Tépázza,
Agyam be-
Téglázza,
Özönlik
Mézmáza:
Fejemre
Rókázza!

Áramként
Megrázva
Testemet
Mintázza,
Tetkózza,
Hennázza
Vad Pláza,
Nagy Pláza.

Bámulom
Káprázva,
Folyosón
Vágtázva,
Az árak
ÁFÁzza,
Ó, Pláza,
Ó, Pláza.

Akad itt
Jégekbe,
Bigmekbe
Mártáska,
Ne hallgass
Gátlásra,
Ez pláza,
Ez pláza.

Nincs pénzed,
Drágácska?
Végy falból,
Kártyára,
PIN-kódot
Tárcsázva.
Ó, Pláza,
Ó, Pláza!

Anyád lesz,
Árvácska,
Masszíroz
Rád mászva,
Kicserél
Száz másra,
Csak tiéd
Száz Pláza!

Csupa Pénz,
Csupa Lé,
Csupa Zsé,
Ártábla:
Nincs, aki
Ráfázna,
Ó, Pláza,
Ó, Pláza!

Kinek jön
Halála,
Rárogyva
Szatyrára
Lelke míg
Elszállna,
Mindegyre
Duplázza,

Ezerszer
Triplázza,
Csak azt zso-
Lozsmázza:
Ó, Pláza,
Ó, Pláza,
Nagy Pláza,
Szent Pláza!

3. Plaza Salsa

A csillám-buborékos sok folyosó most morajló tenger,
villódzás földön-égen, kéken és lilán,
kezünk is zölden dereng fel.

Élet-maradék, mindenhol emberraj jár aranyló uszonnyal,
parázsló szemmel-arccal énekel belül,
üvegakváriumban mindenki izzó aranyhal.

Keringünk foszforeszkáló itallal a kézben,
kéket iszunk, és kékül az arc, a kéz, a két szem
burjánzik hullám-puha mozgásban a művi nappal!

Mélységben a magasság,
centrifuga-pörgés, szemekben borostyán,
legbelül él a néma, béna, léha csend,
zümmögve gyülemlik a habos láng.

Könnyű ölelés – minden vérem az eremben dörömböl,
a tested hóhullás, vízritmusú permetlibegés,
szívemben pendül meg a kés.

Pláza-folyosókon plankton-libegés,
most láng a kezéd, pitypang a lábad,
lufivá nő a szíved, a kedved kiárad.

Él a kezed már, moccan a láb,
él a hajad, lobogó-suhogás,
él a füled, hangorgiák,
él a szemed, villog a világ...

Tágul az úr, tágul a tér,
csápjaival körbefonogat és körbeér –
mint óriási kéz,
ebből tudhatod, hogy élsz.

ÉRINTKEZÉSI PONTOK

Aznap reggel munkába indulva,
ahogy a szűk előszobában
nehéz táskámmal imbolyogtam,
miközben a kölyökkutya
kajlán ott kajtatott keringett furakodott
a lábam és az ajtó,
az ajtó és a táska,
a táska és a lábam,
a lábam és a lábam
közötti térben,
szorult helyzetemben
ráhúztam a kutya lábára a vasajtót,
nyalogatta is még délután sokáig,
de azt én már nem láttam.
te mesélted utólag.
Hajnalban keltél aznap is,
előbb megsétáltattad a kutyát,
aztán lezavartad a reggeli hajrát,
jutott uzsonna minden uzsonnás-zacskóba,
reggeli minden gyomorba,
füzetek könyvek csekkek igazolások minden táskába,
aláírások minden üzenő-füzetbe,
előre kiszámolt kiránduláspénz a borítékba,
gyerektest minden kabátba,
és most a kimerültségtől az asztalra borulva elaludtál,
a kutya vinnyogására felriadtál rémülten kiszaladtál,
hallottad, ahogy dühödten becsapom az ajtót,
láttad távolodó sziluettemet a drótüvegen át.
Nem tudtad, mindez miért,
aminthogy nem tudtam én sem,
mondtál valamit,
de a szavakat elnyelte az ajtó,
pedig vártam, esetleg kinyitod, utánam jössz,
magyarázatot kérsz és adok a drótüveg túloldalán.
De nem. Végig ez járt fejemben, míg a kormányt tekergetve
magam mögé göngyöltem a környék dombjait,
tarlót sárga fákat trágyahalmot,

szétesett, kusza boglyát, s egy időtlen idők óta
a mezőn kallódó, mind jobban földbe süllyedő furgont,
ez járt fejemben tanítás közben, megbújít a diákarcok
mögötti térben, most azt hiszed,
direkt húztam rá az állat mancsára azt az ajtót,
csak mert a kutya hozzád tartozik,
te akartad álmodtál róla gyerekkorod óta,
te foglalkozol vele eteted tanítod,
jutalmazod ölelgeted szeded nejlonzacskóba a kertben a piszkát,
a te hangodnak engedelmeskedik igazán,
mindinkább azt hittem, azt hiszed, a te lábadra
akartam ráhúzni igazán azt az ajtót,
azt akartam, neked fájjon te vonítsál,
vádoltalak magamban,
vádoltam magamat.
Tudtam, csak a könnyű, belül üreges
szürke műanyag telefonkagylót kellene felemelnem,
levegőben ringatózna közben a harmonikaszerű zsinór,
könnyebb lett volna felemelnem azt a kagylót,
mint így cipelnem egész nap ezt a téglával
teli láthatatlan tengerészgyalogos-zsákot,
de tudtam azt is, a telefonkagyló titokzatos fémötvözzel
telt meg belül, felemelni nehezebb bárminél.
Tele volt az a zsák ostoba bosszúvággal önkínzó fájdalommal,
csak még egy kicsit hidd azt, hogy direkt volt,
míg el nem mondom, nem direkt,
tele volt az a zsák kettőnk szétválogathatatlan nyavalyáival,
súlya estére annyira összetörte
csontom inaim húsomat,
hogyan eldőlök, ha neked nem támaszkodhatom
a drótüveg vasajtó belső oldalán,
és testemből kimegy az áram, ha nem kereshetem meg
szájammal az érintkezési pontokat
a nyakadon az orrodon
a homlokodon a szájadon
a lehunyt szemhéjadon.

ÖRÖK

A Lázervin meghalt?

Meg.

Ő írta ezt a könyvet?

Ő.

Aki könyvet ír, az mind meghal?

Meg.

És aki könyvet olvas?

Az is.

És aki nem ír és nem olvas?

Bizony az is.

Akkor nem a könyvekben van a halasztás.
Hát nem.
Csinálsz nekem egy hosszúlépést?
Az nem gyereknek való.
Mért, mi van benne?
Bor meg szóda.
És aki megissza, hosszabbat tud lépni?
Egy ideig igen.
És aztán?
Ha túl sokat iszik, egyáltalán nem tud lépni.
És ha keveset?
Akkor még ugrándozni is tud.
A Lázervin szerette a hosszúlépést?
Nem tudom, nyáron biztos, mert olyankor nagyon jól esik.
Mégis télen lépte a leghosszabbat.
Mégis.
Most már nem lehet utolérni?
Most már nem.
Akkor se, ha iszom hosszúlépést?
Akkor se.
Akkor inkább iszom rövidet.
Az végképp nem gyereknek való.
Mi való a gyereknek?
Tea meg gyümölcslé.
Akkor csinálj nekem gyümölcslépést.
Az milyen?
Gyümölcslé meg szóda.
Jó, csinállok.
Várj csak, én mégis szeretném egy kicsit utolérni a Lázervint.
Most rögtön?
Valamit meg kell beszélnem veled.
Hát nem tudom...
Tegyel még valamit a gyümölcslépésembe, akkor sikerülni fog.
És mit tegyek bele?
Öröklét.

LACKFI JÁNOS, A KOMPUTER ELSŐ SAJÁT KÖLCSÖNKÖLTEMÉNYE

Hiteles másolat Mezey Katalin nyomán

lelkifurdalásom van mert egy csomó ingyenmunkát vállalok
a küldetéstudatos író szerepében tetszelgek
ahelyett hogy azt az időt a családomra szánám
vagy pénzt keresnék alatta szintén a családomnak
lelkifurdalásom van mert egy csomó ingyenmunkát nem vállalok,
pedig olyan szerencsétlen az aki kéri
és ki segítsen rajta ha én nem
ki karolja fel a világ özvegyeit és árváit ha én nem
és szegről-végről az üggyel is egyet lehet érteni

- azért meg amit én csinállok tudniillik hogy írok
alapból pofátlanság pénzt elkérni
azt ingyen kellene csinálni mosolyogva
a nép üdvére és a haza javára
hát miféle haszonleső féreg vagyok én
- lelkifurdalásom van mert egy csomó pénzes munkát elvállalok
és úgy látszik mintha csak a pénzért
pedig nem is
jó nem mondom jól jön az a pénz
minél több annál jobban
de nem azért vállaltam
akkor is elvállaltam volna ha ingyen kérik
jusz is elvállaltam volna
csak akkor nem azért lenne lelkifurdalásom
mert pénzes munkát vállaltam el hanem mert ingyent
- lelkifurdalásom van mert még nem csináltam meg egy csomó munkát
és már a körmömre égnek
és már telefonálnak és már fenyegetőznek
bár nem is telefonálnak és nem is fenyegetőznek
de nagyon csúnyákat gondolnak rólam
ezt én innen nagyon jól hallom
- lelkifurdalásom van mert megcsináltam ugyan egy csomó munkát
és már nem égnek a körmömre
de a számlát még nem állítottam ki róluk
és a nyilatkozatot sem töltöttem ki
és a szerződést sem írtam alá
és a postára sem vittem el
és megint kicsúszunk az utalásból
és megint nem lesz jó a datálás
és addigra már az igazolás is lejár
és kelletik kérni újat
és különben is magamra vessek
és fújhatom a kis pénzemet
ha már nem szorult belém akár egy hangyányi számszaki fegyelem sem
- lelkifurdalásom van mert az utolsó pillanatban hívtam fel a könyvelőt
az adóbevallás miatt
és így kapkodásra kényszerítettem szegényt
pedig nem is kapkodós hölgy és valóban most sem kapkod
úgyhogy ezt a lelkifurdalást nyugodtan elfelejthetem
sebj marad elég
- lelkifurdalásom van viszont mert még a tavalyi adóbevalláshoz sem készítettem el
a részletes útnyilvántartást hogy pontosan hol jártam a kocsimmal egész évben
és ha az adóhatóság kiszáll és rájön akkor jaj nekem
úgy tűnik mintha sehol se jártam volna egész évben a kocsimmal
pedig nagyon is jártam keresztbe-kasul bejártam az egész országot
csak nem papíroztam még le és akkor annyi mintha meg sem tettem volna
és remélem hogy az adóhatóság nem jár irodalmi estekre
mert ha igen akkor most lebuhtam
- lelkifurdalásom van mert nem vittem szerelőhöz a kocsit
pedig amikor középállásban van a kormány

közepes sebességnél valami nagyon nyikorog
és ez nem jó jel ez nagyon nem jó jel
és már az utazás előtt is így volt
és bejártuk Csehországot és nem lett semmi bajunk
még egy felfordult lakókocsit is láttunk az út szélén
és nem mi voltunk azok mert akkor nem láthattuk volna
amúgy meg simán mi is lehettünk volna azok
igaz hogy nincs lakókocsink
és én ahelyett hogy hálás lennék nem viszem szervízbe a kocsit
pedig írva vagyok ne kísértsd Uradat Istenedet

lelkifurdalásom van mert megjött a suliból az egyik gyerek
és fölment a szobájába és én nem mentem utána
pedig egyedül van kettesben lehetnék kitűnő alkalom
ehelyett én itt a viszkető lelkifurdalásaimat vakarászom
amelyek talán nem is viszketnének ha nem vakarászom őket
hanem fölmennék és beszélgetnék a gyerekekkel

lelkifurdalásom van mert nem megyek el orvoshoz pedig rendszeresen vérzik az orrom
hopp megindul egy csöpp és már csurog is
egyszer az egyetemen pont óra előtt az ingemre csöppent
alig tudtam kiszedni hideg vízzel így olyan lett mintha kávé lenne
hihi a szenilis tanár úr lekávézta az ingét
múltkor egy esten is elindult lefelé pont olvastam
szerencsére elkaptam zsebkendővel nem vették észre
remélem most nem történik semmi hasonló

lelkifurdalásom van mert még nem hívtam fel édesanyámat
és nem kívántam boldog születésnapot
mert miközben boldog születésnapot kellett volna kívánnom
egy verset írtam neki
arról hogy miért van lelkifurdalásom

lelkifurdalásom
lelkifurdalásom
lelkifurdalásom
lelkifurdalásom

VERS A MADÁRSÁGRÓL

Fenn a madárlesen ülök
És újmadárul füttyögök
Leplezni cseppet sem tudom
Enyhe ember-akcentusom,
Dalaimban többnyire van
Valami tán madártalan,
Amint némi madáros is,
Csak remélem, hogy nem hamis.
Madárkodás nem kenyerem,
A madár virtust ismerem.
Madár himnuszra ébredek,
És madártejjel festeget,
Fenyegető, nagy fényeket

Madár tájra madár ecset.
Madárvér hányszor ontatott
Emitt a madár ugaron,
Számkivetetten jár madár,
Ott, ahol már madár se jár.
A szembeszélllel szembeszáll,
Sörét kaszál, fogy a madár.
Bár erdeink határain
Túl is madár szót hallani,
De rajtunk madár átok ül,
Nézzük egymást idegenül.
Madár madárnak farkasa,
Nem anyánk a madár haza.
Ritka az is, hogy pár madár
Zsivajgó rajba összeáll,
Madár madárnál madarabb,
Egymást cibálja mind a rab.
Madárharapást csőrivel,
Míg nagyobb madár nem visz el.
A madár nemzet óhaja
Ősmadaraknak óhaza,
Hív a haza, talpra, madár,
Madár földön ki-ki megáll.
Ki hígmadár, ki mélymadár,
Amerre táru a határ.
Madár modor nem jellemez,
Madár vagyok, nem jelmez ez,
Idegen tollam veszthetem,
Aki madár, nem tart velem.

CSIKI-CSUKI

Van kenguru,
nincsen erszény,
van kereszt,
nincs keresztretjtvény.

Van út és vas,
de nincs vasút,
rajzolja basát,
semmi-hasút!

Van hal és van
tévé-adás,
mégis mondják,
nincs haladás.

Emeletes
ház a semmi,
légliften kell
azt belengni.

Méretlen
tenger a semmi,
kiskanállal
kell kimerni.

Nagy barlang
a semmi szája –
minket esz meg
uzsonnára.

ODA-VISSZA

Elinal a szárnyas idő, a szörnyes idő, a szőrös idő,
caplat az uszonyain, battyog a szárnyán, szirmain iramodik,
mint körkörös és harmonikaszerű gyűrűző mozgással a féreg,
mint ahogy észveszejtő tapsikolás közepette csörtet a növény,
egy helyben állva nézi őt a to vazakatoló ég, ki utazik itt?,
ki integet a peronon?, ki a vonatablakban állva?, lejtőn lefelé,
nagyokat szökellve görögnek a sziklák, siklanak a görögök,
elveszett aranygyapjú után veszettül evezve, tán az idő falova
csempészte ide be őket, mikor a ló begördült, még Taigetoszról
menekült csecsemők voltak, odabenn megnőttek, most
csupa szőrös férfi, pajzsukon szörnyfej,

mely ráíjeszt az időre,
s az visszafelé megindul, mint Isten parancsszavára a Jordán
folyása, mint a Volga a mindenható szovjet tervezőmérnökök
asztalán, fantaszta neonfényben, visszafolyik a nőkbe a
havi vérzés, mellükbe a tej, visszatöltődik tehénbe a
tehenlepény, kiürül a kolbászbél, húskockák mozaikköveiből
összeáll újra a pointillista disznó, a téglák komótosan cammognak
a föld-alom felé, átkelnek a tűztengeren, testük összelötyted,
hengergőzve, tocsogva omlanak vissza az agyagágyba, kihül a
Nap és újra izzik, mintha sebesen pislogna Isten, széthull
a Föld és összetapad,

egyetlen képsor ismétlődik a képernyőn
oda-vissza, elakadt a lejátzó, kinő a csecsemő haja, előbb
pihés majd göndörödik, vállig, derékig, sarokig zuhog,
majd gyérül az összeaszott koponyán, helyenként kopasz
foltok adnak újra teret a lenszész babahajnak, közben
mosolygó száj, egyre több, majd egyre kevesebb fog,
megint egyre több, mohón megrágott étel, mohón
megrágott szerelem, bújócskáznak a testből ki-be a
csecsemők, nekik is nő hajuk, nő a testük, nő a foguk,
majd hullik és roskad és potyog, és az ő testük kapuján is
csecsemők bujkálnak át meg vissza, s a csecsemők is
csecsemőket szülnek, amint a trójai faló is szőrös férfiakkal
vemhes, inal a szárnyas idő, szörnyes idő, szőrös idő.

VÉLETLEN

csomizom a ruciba
a habtestem
tinibugyi gumija
bemélyedten
kukisali parival
az étrendem
szoli moci tekila
az én trendem
koviubi pörivel
a kedvencem
lekipali csokival
jaj vétkeztem
fusizik a fatim is
a műhelyben
vegyigyümi üviben
a sparhelten
depizik a szaniban
a mutterchen
dobi cigi dugiba
a farzsebben
könyi szivi nehari
ha tévedtem
lityi-lötyi pasival
azt végleg nem
vidikazi zacsiban
a víkendem
csörizi a telimet
a véletlen

ÖKOBALLADA A PULYKÁKRÓL

Lovasi Andrásnak

A pulykák nem forgatnak filmet
Nem gyártanak rakétát se diszket
Nananná nananná
A pulykák nem köszörülnek késeket
Nem tanulnak kommunikációelméletet
Nananná nananná
A pulykák nem szönek kézműves tarisznyát
Az olajfúrótornyok feljűk igen ritkák
Nananná nananná
A pulykák csak csőrrel háborúznak
Vörös fejűk kétszeresére duzzad
Nananná nananná

A pulykák megmásszák a primitív létrát
Vastagon lefossák a bontott téglát
Nananná nananná
A pulykák estéenként szépen lefeküsznek
Kék fény az óljukban sose lüktet
Nananná nananná
A pulykák a világvégétől se félnek
Nem írnak ragrimes költeményt
Nananná nananná
Pulykacombot eszem ezért szól az ének
Ezért nem a pulyka eszi az enyémet
Nananná nananná

MAGÁN

Miatyánk, ki vagy az áram
magasfeszültségű dobozában,
a hőhidakra kiülő ószövetségi penész-szakállban,
körtecseréléskor a létrára mászva
izzasztó, megsűrűdött meleghullámban,
kinn felhők foszlott gúnyás szabadcsapatában,
a nagybani piac untig önismétlő gyümölcskupacában,
tán te vagy az a félrebillent, gömbölyű fejű klón ott
a tetején, pici szeplők az almahéjon a gondok,
gyúrt álladon légynyi okos kecskeszakállad,
fejed búbján fésű le nem simítja a szárat,
vagy tán te vagy itt mind ez a sok viaszos, sima zárvány,
szilva-alveolok, körte-kobakok, ezerfejű, napfényt okádó sárkány.

Szent nevedet minden tócsa színén kivéssék,
akinek kell, vigye, költse, tessék,
hatalmas aranybalansz fenn a hitelesség,
súlya a földre leessék,
onnan felemeltessék,
pecsétet
éget
minden homlokra, kilógó vállra, karra,
bárki akarja, nem akarja,
s bárha minket a fény zavarna,
súnyonánk bendőjében a rácsfogsorú, hatalmas szobahalnak,
rést talál a folyékony fém, átég, becsorog rajta.

Jöjjön el az az ország,
üssék birkabőrünkre mennyei szavatosság
pecsétjét, triangulum-szerű minta,
dátummal, sorszámossal, lemoshatatlan a tinta,
s ha majd a mézáró fogásra
akasztja
lelkünk bőrét, izzik az ábra rajta,
de hiszen itt van az ország,

megérik a bőrön át a mozgó lapockák,
itt van test-zsákba varrva,
bújtatva bodzába, muharba,
melyet félrehajtva
homlokodon talál a nap biliárdgolyója,
nem igazán lehet szavakkal szólni róla.

Akaratod legyen a mágnes,
mely rozsdás vasporra, rám les,
ránts össze, legyenek egy test,
pólusaid közt ide-oda kergess,
legyenek szőlővérré szomjasan lebukó seregélyhad,
formázzak sejtthalmazzá tapadó méhrajt,
maradjak akaratod szerint az egy és az összes,
lomhán mozduló mézzel csordultig töltsd,
kaptár-testbe öltöztess.

Amint a mennyben,
ha kéken újra vakolják,
vagy oltatlan sisetegő fehérrel meszelik a portád,
vagy újra gyújtják születésnapid tortád,
hisz minden nap újszülött vagy,
s mégis oly sokadik születésnapodat üled meg,
éjszaka hosszát kell a tüdődet teleszívni,
hogy hajnalra elfújhasd az egészet, így ni!

Úgy a földön is,
hol porló csokoládé
ragasztja lábunk, nyúlós, mint a málé,
cirádáiban a porcukros téli talajnak
letapadt vérszívók a magvak,
és mindegyikünk a hatalmas tábla sakknak,
kockakővel kirakott utaknak,
padlólapal alulról lezárt házaknak
nyolcszor nyolcas mezőin baktat.

Mindennapi kenyereinket add meg.
ne keseredjünk, akár a vadmeggy,
mely lassan vérezik el, a fa alatt elszórva sok alvadt csepp,
ragadozó gyanánt tépjük lüktető nyers darabokra
a világot, mely menekül kavargva,
végtelen mintázatú, cseppfolyós, nagy
folyamokkal itassuk szemgolyónkat,
bármily kevésnek látszik a pár mili csarnokvíz, belegöngyöl
bárki többet is az óceányi nagy vízlepedőkből,
húrokon lereszelt, talpak alatt roszogós hangokkal
etessük a fülünket, sokkal,
nyírt fű, friss fűrészpör vagy eső szagát habzsoljuk,
táguljon az orrluk,
add-vedd világnyi tested,
mielőtt megeszel, etess meg!

Bocsásd meg vétkeinket,
mosd ki szennyesünket, a földre szórt, bűdös inget,
savanya zoknit, mindet,
gázolunk kupacukban térdig,
hínárjukat képtelenség lábunkról letépni,
nap mint nap újra sarjad,
ha elszakad, megvarrjad,
illatosra vasaljad!

Miképpen mi is megbocsátunk,
törjön kettőbe minden átkunk
mérgezett nyílvevesszője, vagy hulljon vissza
miránk, fetrengjünk mérgétől rángatózva,
csörögjenek bennünk láthatatlan
a másokra szórt kövek, mint kockák poharakban.

Ne vígy minket a kísértésbe,
szavaid húsunkba mind mélyebbre vésd be,
itt a fájdalom kése,
hisz akkor emlékezni fogunk az idő homokfúvója maratta
felíratra,
testünket bármi tarka
fény fürdesse, habarja.

Szabadíts meg a gonosztól,
mely sose borzaszt, sose borzol,
asztalnál szívesen tölt még a borból,
bele képzeletporból, álomporból,
egy ágyban hálunk, sose horkol,
cirógatja minden csiklandós részünk,
ál-szégyenlősen heherészünk.

Tiéd az ország, hatalom és dicsőség,
bár a nyakunkba kössék,
mint követ, mielőtt az embert vízbe löknék,
vagy mint kóbor kutya farkára kötözték
a csörömpölő edényt, hogy nevetve lessék,
merre jár, az a kő inkább csak
maradjon nálad,
a lábas csörömpöljön teutánad,
hisz víz alatt is lélegzel,
s összemész évente egyszer,
majd megnövekszel,
bár karácsonyi bazár zörög körülötted,
kiteszed egyszülötted,
körbegöngyölöd magaddal,
befogadod, leszel neki ágy meg asztal,
te vagy az Úr, illanó, ravasz hal
az Úr áramában,
ha tandemezőnk, jössz utánam,
szinte magától jár a lábam,
ha hátranézek, már előttem

fogod a kormányt kék mezőben,
s a jármű valójában csónak,
tükrén a tónak,
beálltál hullám-lapozónak,
levegőt lapátolsz nagy ütemben,
benned ülök, léggömb kosarában, vagy tán te bennem,
gömb vagy, forró levegő vagy kötélzet,
gömb vagyok, forró semmi, érzet, képzet,
látlak, bárhova néztek,
s aki vagy, mégse, sehol se láttam.
A világ magnétküli mandarinjában,
te vagy a kiköpni lehetetlen sok kis atommag,
feketehúsú dinnye az este, benne ezernyi odvad,
hisz e fénymagokban is ott vagy,
te keleszted a holdat,
hol dagad, hol olvad,
tied a borszag, a mennyei pincepadka,
a hat alom csipás kóbormacska
és a giccs ősrég, bár giccsnek csak ember láthatja.
Feldobod: malomkő, leesik: ciklámen,
mindörökké, ámen.

A PUSZTÍTÁS DICSÉRETE

Képtelenek vagyunk felnőni a pusztításhoz.
Emberi műnek tekintjük, akciófilmek agresszív
Elmeszüleményének, beteges katonásdinak,
Mint mikor egy másik kisgyerek minden belátható
Ok nélkül szétrombolja nagy fáradtsággal cizellált
Homokvárunkat, mellyel a romlás ellenében állítottunk
Örökkévaló emléket. Egy homokvárat összezúzni
Hitünk szerint barbárság, mikor évszázadokon,
Életen át halmozzuk össze majdan lakástűzben,
Bulldózerek foga nyomán elenyésző műveinket
A térben. Pedig a pusztítás nem a Teremtés elleni
Lázadásként, nem az újraalkotni képtelen, roncsoló
Ember perverziója. A pusztító ember a pusztító
Isten rossz klónja csupán, földhöz csapdossa
Más tulajdonát. Istenről korlátozott elmével,
Úgy képzeljük, folyton csak teremt, marka öbléből
Szárnyas, lábas kreatúrák pattognak elő, vége-hossza
Nincsen a lények özönének. És persze Isten
Tart fenn mindeneket, újítva sejtek állományát
Nap nap után, mannat hullatva a pusztában, érthetetlen
Módon áramoltatva át a világ anyagát, elevenítő
Energiait minden testeken. Ami eztán jön,
Azt szeretnénk kisikálni, kitörölni az emlékezetből,
Az őrjöngő, öldöklő földi pokol látványából kivonni
Az isteni tébolyt és erőt, azt hajtogatjuk, ez már

A sátán műve, a bukott angyal harap és karmolászik,
Mint sarokba szorított, hisztis kisgyerek.
Isten hatalma azonban nem ér véget ott, hol a jóra
Törekvő elme falba ütközik, az Úr ura
A pusztításnak, beomló kráterek, egy falásra
Mélybe hörpintett városok, lángoló könyvtárak,
Szörtyögve süllyedő hajók, kipusztuló ősemlősök
Parancsolója. A Vörös-tengert mint tenyerét
Csapja össze, és e tapsra szertehull a fáraó
Serege. Gyufaszálak gyanánt lobbantja el
Az elsőszülött csecsemők létét, s a szenesedett
Végű szálakat összeszedve a sparhelt
Tüzebe veti. Vérré változik a folyók vize, lelegelnek
Mindent a sáskák, hamueső lepi el a termőföldet,
A hegyeket szélfűrészek reszelik ásványi porrá,
Zuhataggá egyesülő esőcseppek vájják üregesre,
A napfény röpke súlyától berepedező szikla
Önmagától beomlik. Ott lüktet Isten a véres
Megsemmisülésben, melyet nem holmi düh vagy
Gonoszság, hanem szükségszerűség és
Anyagfáradás nemz, és amely nem kisebb,
Nem nagyobb titok, mint a keletkezésé
Vagy a fennmaradásé.

ISTENI DILEMMA

Éjszaka a vécében egy bogár szaladgál
Fel-alá a fal mentén
A csempe és a fal közötti résbe
Igyekszik befurakodni
Látszik már majd' megőrül
Mert a rés szinte akkora
Hogy beleférjen de csak szinte
Fél lábbal pontosabban háromszor fél pár lábbal
A fal túloldalán érzi már magát
Mégse jut beljebb néhány milliméternyinél
És én tudom hogy vállalkozása reménytelen
Innen csak az ajtón juthatna ki
De az ajtó ritkán nyílik
Akkor például ha én kinyitom
Most én vagyok az egyetlen éber lény a házban
Már rajta és egyéb általam nyilván nem tartott lényeken
Legyeken pókokon és szúnyogokon kívül
De hát ezek ajtót úgysem nyitogatnak
Aztán ott a küszöb
Nem biztos hogy tud küszöböt mászni
Egyáltalán tudja-e (én tudom) hogy a küszöb túloldalán
Sokkal de sokkal több falat találna
Futkoshatna mindnek a tövében

Az maga volna a szabadság
S ki tudja vajon nem találkozna ott
Egy másik esetleg nőnemű bogárral
Már feltéve hogy ez meg hímnemű
És ketten együtt egy hatalmas eposznak
Lehetnének ősanyja és ősapja
Mit tudom én milyen gyorsan szaporodik
Az ilyen bogár rak számtalan petét
S azokból is nemzésre készen
Talán havi talán heti talán napi
Tucatnyi bogár bújik elő
Előbb-utóbb átvennék a teljhatalmat
Irányításra alkalmatlan
Gyenge emberkezemből
S a dicsőséges bogárkrónikák
Bogárévszázadok múltán is arannyal
Jegyeznék fel az ő szent nevét
Most még eltaposhatnám megváltva őt
Szenvedéseitől én vagyok istene
Az egyetlen aki tud róla de Istennek
Pocsék lennék még bogárkám nevét sem ismerem
Már nem kereszt- és vezetéknevét
Hanem fajtát alfajtát sem
Nemhogy számon tartanám anyja méhétől fogva
Jó persze anyjának nem volt méhe
Csak potroha és abban ő mint pete
Eltaposni azért nem akarom
Ha kicsit nagyobb volna nem mondom
Svábbogarat nem tűrnék idebenn
Kicsit kisebb volna nem mondom
A hangyák például idegesítőek
De ő szerencséjére pont ekkora
Se nagy se kicsi mint én is egyébként
Pár kollégáját már kidobtam a kertbe
De félek nehogy a lábát törjem közben
Meg aztán lusta is vagyok
Vár a számítógépemben Thelonious Monk
A gyapjúsapkás néger zongorista
Aki úgy kapkodja ujját
Mintha a billentyűk izzanának
Istennek elég lusta vagyok
Nem vállalom fel így késő este
Az amúgy sem túl hálás szerepet
Melynek a vége mindig csak reklamálás
A vécéajtót becsukom villanyt leoltom
Futkos a bogár a sötétben
A rázárt ajtó mögött
Néha megáll liheg
Már ha egy bogár tud lihegni
Remegni biztos tud hát remeg

Engem meg vár Thelonious Monk
A fehér elefántcsonton futkosó kezek
Fekete bogarak
Egy eposz kezdete
Vagy vége